

Št. 125

**OKTOBER
2016**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI TULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus,

Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič - Biba

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Damjan Majkič,

Leah Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipa d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana – Ministrstvo za zdravje

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti – FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

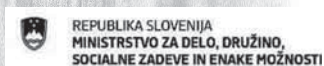

foto: Aleksander Petric

Uvodnik:

POTROŠNIKI, POTROŠNIKI

foto: arhiv KU

Kje naj začnem? Pri hipermarketih, ki se po Sloveniji odpirajo kot gobe po dežju? Ravno pred kratkim je v Ljubljani zrasel novi, ki me spominja na Cankarjev dom. Je to dobro? Odvisno, s katere strani pogledamo. Vsekakor je ceneje. To je za večinsko revno populacijo naše lepe dežele na sončni strani Alp odlično. Vendar kaj je tako ceneje? Vzemimo na primer zelenjavo ali po domače *španski čudež*. Na pol zastonj, kot je zastonj tudi okus, ki ga ni. Pa še ... Na TV nas futrajo s tem, da ta hrana ni zdrava in da slovensko kmetijstvo zaradi tega propada. Ne ne, to ni članek o kmetijstvu. To je članek o revni populaciji. O tistih, ki si ne morejo privoščiti zelenjave na tržnici, ker je predraga. Kdo pa si jo lahko? Kravatarski farizeji, ki zaslužijo dovolj za zdravo hrano. Revna bagra pa naj zaradi njih kar pocrka. Bagra, ki je debelila in še debeli njihove že tako bogate denarnice. Pretiravam? Ne. Kaj pa slovensko kmetijstvo, ki mu toča uniči pridelek in jih privede na pot revščine, saj ne morejo plačati niti položnic za preživetje? Ne bojte se, to ni politični članek. Je le ogledalo naše *socialne države*, kjer ni niti s-ja od prve besede. Kam tonemo? Kam vodi naša pot?

Ljudje se znajdejo na raznorazne načine. Rože na balkonih je zamenjala zelenjava. Nekateri se odločajo in zapuščajo urbane centre in gredo raje živet v *divjino*. Tam naredijo njive za samopreživetje, kot smo to naredili mi v hiši KU. Spremlja nas sreča, saj imamo krasne sosede, ki nam pomagajo na vrtu bodisi fizično bodisi z nasveti. Na ta način zabeemo vse birokratske vrzeli hipermarketov. Obstaja pa ogromna množica ljudi, ki si tega ne more privoščiti. Kaj in kam z njimi? Odgovora ne bo, dokler nas na TV futrajo s slabo hrano in takoj zatem spustijo reklame za poceni hipermarket hrano. Kot da nas zabejavajo. Naj se revni uprejo in začnejo bojkotirati velike trgovine? Bojim se, da ne, ker se bojijo lakote. Umiranje na obroke je edino, kar nam ostane. Ali pa tudi ne. Država naj da ljudem na razpolago zapuščeno zemljo in videli boste čudež. Delo, narava in veselje zorenja. Tudi psihične težave bodo hitro izginile in najbrž tudi z njimi vred tudi revščina.

Naj navedem en primer. V eni teh trgovin sem kupil kilogram paradižnika. Ko sem ga dal v usta, nisem vedel, kaj sem zaužil. Nekaj zelo vodenega in brez okusa. Čim pa je dozorel moj paradižnik, je bila razlika v okusu kot dan in noč. Mislim, da razlaga ni potrebna.

Povejte mi, prosim, kako naj si s socialno podporo privoščim zdravo hrano? Potem ko plačam sobo in vse ostalo, kaj mi še ostane? Kako naj si privoščim bio hrano? Eko hrano? Seveda če to sploh je in ne gre le za nateg z višjo ceno. Žal živimo v čudnem svetu, pa če to želimo ali ne. Mislim, da se lahko zanesem le nase, seveda če imam možnost samopreživetja. Kot sem navedel že prej, jo na srečo imam. Pa tisti, ki je nimajo? Država, pokaži fleksibilnost.

Taubi

Kazalo:

2	UVODNIK
3	TO SEM JAZ
5	RESNIČNA POLETNA ZGODBA
6	ZGODBA O...
7	LIKOVNA STRAN
8	KRIŽARJEVA KOLUMNA
9	TATU ZGODBA
10	NEVID(E)NA LUBLANA
11	INTERVJU - JAKA PRIJATELJ
12	NEKAJ CESTNIH
13	ANEKDOTE IZ PRODAJE
14	DOGODKI
16	SLIŠANJE GLASOV
18	pOdpiram
19	SOL IN KOPER
20	GOSTUJOČI KOLUMNIST
21	KRALJICA IN KRALJICA
22	KRALJEVI RECENZOR
24	IZZA REŠETK
24	LUDSKA KUHA
25	UDOMAČENI PROSTORI ULICE
26	SMS-KOMENTARNICA
27	MILOŠEV FOTO - KOTIČEK
28	BREZPLAČNE PRIREDITVE
29	OGLASNA DESKA
30	RAZVEDRILO

To sem jaz:

ZORAN

foto: arhiv KU

Sem Zoran in že kako leto živim v Sloveniji. Svojo ženo sem spoznal preko interneta, ko sem še imel službo v tujini, in kmalu sva se poročila ter se ustalila v Ljubljani. Ravno ko sem želel pridobiti dovoljenje za prebivanje, pa sem doživel kap. Ta me je ohromila po celotni levi strani telesa.

Izkušnja me kljub posledicam, ki jih čutim še danes, ni spremenila. Še zmeraj sem optimističen, vesel in pozoren do drugih. Najbolj od vsega sem si želel, da bi se čim prej spravil nazaj k delu, da bi kljub svoji invalidnosti še zmeraj zaslužil dovolj za preživetje sebe in svoje žene. Najbolj vesel sem, ko me pri prodaji časopisa Kralji ulice pridejo pozdraviti stalne stranke, s katerimi se včasih zapletemo v daljše, bolj osebne pogovore. To mi daje občutek, da štejem in da mi stranke zaupajo.

Moja edina težava je, da še nimam urejenega državljanstva. S pomočjo zaposlenih pri Kraljih ulice sem se dokopal do razloga, ki me je do sedaj oviral, da bi si lahko uredil status prebivanja: žig, ki naj bi ga pridobil ob vstopu v državo. Dobiš ga le na meji s Hrvaško, vendar te meje nisem prestopil nazadnje.

Manjkajoči žig je torej razlog, zaradi katerega nisem upravičen do dovoljenja za začasno prebivanje, s katerim bi lahko pridobil osnovne pravice, denimo zdravstveno zavarovanje (ki bi mi omogočalo nujno potrebno fizioterapijo), denarno socialno pomoč, invalidsko pokojnino oziroma kar koli drugega. Tako sem sklenil, da se med vikendom odpravim na pot in pridem do tega žiga. S pomočjo žene in ljudi, ki so bili pripravljeni pomagati, smo se v dopoldanskih urah odpeljali proti prelepemu slovenskemu morju, ki ga še nisem videl. Najbolj me je skrbelo, da me bodo na meji pridržali ali celo želeli izgnati. Ko so se kolone na meji zmanjšale, smo se odpravili na pot proti cilju, zaradi katerega smo sploh prišli tako daleč. Ob prvem poskusu, so nas na meji ustavili, pregledali in zavrnil, zato smo želeli poskusiti na drugi meji.

Tam je na začetku kazalo podobno. Ustavili so nas in povprašali po dokumentaciji. Ker imam srbski potni list, so se cariniki takoj spotaknili ob dejstvo, da ne prihajam iz območja EU držav, vendar smo vseeno imeli srečo – slovenski carinik je razumel našo težavo, ožigosal je potni list in napotili smo se nazaj. Veseli in zadovoljni. Očitno še obstajajo dobri ljudje, ki znajo prisluhniti in ti ponuditi roko, ko jo potrebuješ. Z nekoliko dodatnega potrpljenja in podpore bom končno zaživel v miru in ljubezni s svojo ženo, in to zaslužen po več kot 35 letih dela.

Pripravila: Laura Balažic

IZKUŠNJA ME KLJUB POSLEDICAM, KI JIH ČUTIM ŠE DANES, NI SPREMENILA.

TOMAŽ ŠALAMUN

PO LUSKINAH ŽIVLJENJA SE PRETAKA ŽIVORDEČA KRI IN KO ENA UMRE, OSTALE ZAJOČEJO.

NEKOČ JE BIL MLAD IN V FANTAZIJI JE ZASADIL GOBICE IN JIH POTEM TAKO DOLGO ZALIVAL
S TRUDOM,
S SANJAMI,
S PREPRIČEVANJEM,
DA SO ZRASLE DO NEBA.
VZLJUBILO GA JE SONCE IN MU POSODILO SVOJE TOPLE ŽARKE.

ALI SI BIL VESEL, KO SE JE VSE OBRESTOVALO?
SI VEDNO UBESEDIL TO, KAR SI ČUTIL?
KNJIGE NA KNJIŽNIH POLICAH SO SPOMIN IN TA UBIJA STARO LETO.

TOMAŽ: OVIRE NISO PREMAGANE: ŠE VEDNO JE ZAJEBANO BITI MLAD
IN NEMOGOČE SE PREŽIVLJATI Z UMETNOSTJO, KI JE NIHČE NE RAZUME.
ŠE VEDNO NAS BOLI GRLO, KO ZAVIJAMO V POLNO LUNO.

SVETI TOMAŽ, PROSI ZA NAS, UMETNIKE,
ZGODI SE TVOJA VOLJA: NAJ BO PESEM NAPISANA
IN NAJ BO DOBRA.

ATMAN

KAJ JE NORMALNO

ENEMU SE JE ZMEŠAL, JA, TO JE RES.
PA NE SAMO ENMU, AMPAK VSEM.
KAR JE BIL O VČASIH NORMALNO, ZDAJ NI VEČ.
NORMALNO JE TO, KAR DELA VEČINA.
ENIM SE MEŠA, KER NIMAJO ZA PREŽIVETJE,
DRUGIM SE MEŠA, KER IMAJO PREVEČ,
TRETJIM PA SE MEŠA KAR TKO MAL, DA NI DOLGČAS.

KAVICA

foto: Aleksander Petric

KAKO SO NAS NAGAČILI

V ROKE SO NAM DALI PLASTIČNO LUTKO,
DA JO LAHKO LIŽEMO IN JEBEMO.
POKAZALI SO NAM VRATA,
OKNA PA PUSTILI ZAPRTA,
DA NE BI VIDELI TEMNO RJAVE OPEKE,
KORIT ZA ROŽE ALI PITJA SINIC IZ POTOKA.
HODITI NE ZNAMO, LE CAPLJAMO,
EDEN ZA DRUGIM, V RAVNI VRSTI,
DO KLIFA PA NAPREJ - NAVZDOL.
IN NAM MEČEJO OGRIZKE,
DA BI SE NAUČILI STRADATI,
DA BI KOŠČICAM ODPIRALI USTA,
KER KAJ NAM BODO APARATI,
ČE JIH NE ZNAMO UPORABLJATI.
V ROKE SO NAM DALI PLASTIČNO LUTKO,
DA SE LAHKO S KOM POGOVARJAMO.

ALEŠ JELENKO

STOPINJE

LOVILI SMO OBLAKE,
DEŽNE KAPLJE
IN ŠTELI KORAKE,
KOLIKO JIH JE ŠE,
DO TJA, KJER NI TREBA
VEČ PEŠ?
IN KOLIKO JIH JE ZA NAMI,
PREHOJENIH IN
NEPREŠTETIH,
POZABLJENIH
IN UJETIH V TLEH?
SE POZNA
ŠE KJE
OSTALE SO
STOPINJE?

NEDA TUMA

RESNIČNA POLETNA ZGODBA

Carinik na meji je začudeno pogledoval od razbitega zadnjega blatnika do mojega moža, ki je v podvodni maski tiho, a razločno rekel: »Nosorog je udaril v naš avto ...« Carinikov obraz je nejeverno odkimaval, njegova leva obrv se je počasi dvignila in barva na njegovem obrazu je pridobivala na rdečici.

No, ampak kaj, ko bi vam povedala zgodbo od začetka? Bilo je poletje. Jaz, moj mož in najina čudovita otroka smo počitnice planirali že dolgo vnaprej. Kajpada smo se jih preklemsko veselili. Najprej smo potovali v Gardaland v Italiji, nato pa še za nekaj dni na morje na Hrvaško.

V Gardalandu, ob čudovitem Gardskem jezeru, ki ni tako daleč od slovensko-italijanske meje, smo kot družina zelo uživali. Na poti do tja je vladalo veselje, peli smo, se igrali besedne igrice in se veselili novih dogodivščin. Najprej sta otroka preizkusila vse mogoče atrakcije v Gardalandu, potem pa smo z avtom odrinili v ne tako odmaknjen safari ob Gardskem jezeru. Tam so se divje živali prosto sprehajale naokrog, tako da smo lahko videli tigre, leve, medvede, žirafe, zebre kar iz avta. Svetovali so nam, naj se ne ustavljamo, naj ne stopamo iz avtomobila, naj živali ne hranimo, pač pa naj predvsem uživamo ob pogledu nanje. To smo tudi naredili. Bilo je čudovito. Zunaj je bilo sicer peklensko vroče, a v avtomobilu smo imeli klimo in smo vsi navdušeni opazovali živali, ki so se samostojno sprehajale v naravi. Videli smo žirafe, trumo zeber, opice in še mnogo tega. Nato pa smo se pripeljali do treh nosorogov, ki so na videz leno ležali ob cesti in se brezskrbno prepuščali močnim sončnim žarkom. Tako je vsaj izgledalo. Mož je nekoliko zmanjšal hitrost, da bi si dobro ogledali te mogočne živali. Iznenada pa je eden izmed ogromnih nosorogov vstal, vzel malce zaleta in se ves razdražen meni nič, tebi nič s pospeškom približeval našemu avtomobilu. S svojim masivnim roževinastim nosom se je zaletel v zadnji blatnik! Groza! Otročka sta začela jokati, z možem pa sva nejeverno premerila drug drugega. Uf, res čudovito! Kaj pa zdaj? Po kratkem posvetu sva ugotovila, da nimamo niti časa niti denarja za popravilo. Z vodstvom safarija sva hitro uredila dokumente ter odpeljala naprej, na morje. Sklenila sva, da če ne bo treba, o incidentu ne bova z nikomer govorila. Apartma na Hrvaškem nas je že čakal. Otroka sta se morja zelo veselila pa tudi midva sva želela na nezgodo čim hitreje pozabiti in se raje potopiti v hladno, pomirjajoče morje. Pot do turistične vasi malo pod Istro je potekala brez vsakršnih problemov.

Na morju je bilo čudovito. Voda je bila topla, sosedge prijazni, otroci niti najmanj konfliktni, skratka vse je potekalo brez incidentov. Vsak večer smo si privoščili vrtiljak v luna parku in potem še sladoled. Družinska idila, če sploh obstaja kaj takega! Težave pa so se začele dan pred odhodom domov. Cela družina se je šla še zadnjič potapljat. Zlasti mož je navdušen potapljač in ker nosi očala, si je dal narediti posebna potapljaška očala z dioptrijo. Ko se je šel potapljat z ostalimi, je pustil navadna očala na obali. Med potapljanjem smo opazovali školjke, rake in ribe različnih velikosti in barv ter drugo življenje pod morsko gladino. Ko smo po nekaj urah zadnjič na tem dopustu prišli iz vode, sva z možem z grozo ugotovila, da je nekdo od turistov po nesreči pohodil moževa očala. Ojoj!

»Ja, nič, dragi,« sem ga poskušala potolažiti, »šofirati boš moral pač s svojimi potapljaškimi očali, saj so edina, ki imajo dioptrijo. Le na ta način bi nam lahko uspelo«. Strinjal se je, moj zlati, potrpežljivi možek, oče mojih čudovitih otročkov. In sva spakirala, napočil je namreč čas za odhod. Prehitro, kajpada je vedno tako. Na pot smo se odpravili že pred zoro. Potekala je brez večjih težav, če izvezem dejstvo, da so ljudje dvigali obrvi, ko so za volanom avtomobila videli sedeti mojega moža s potapljaško masko na obrazu. Še sreča, da nas ni ustavil kak miličnik, ker sploh ni nujno, da bi bil razumevajoč ...

In že smo na začetku zgodbe. Prispela sva namreč na mejo med Hrvaško in Slovenijo. Ustavil nas je eden od carinikov, na videz strog, slabe volje in izčrpan od neskončnih trum turistov, ki so se vračali domov. Najprej je pogledal mojega moža z masko, nato mene in otroka, nazadnje pa še popolnoma razbit zadnji blatnik. Vprašal je: »Šta je ovo na vašom vozilu i zašto nosite ovakve naočale, gospodine?«

Kaj mislite, je znorel? Ali pa je bil razumevajoč in je verjel resnici? Konec zgodbe prepuščam vam in vaši domišljiji. Prisegam, da je vse, kar sem napisala, čista resnica. Živečemu človeku se čisto vse zgodi, mar ni res?

Katja

P. S.: Zgodbo posvečam bratu M, ki me je letos povabil s sabo na morje, kjer je bilo resnično super!

ZGODBA O ..., 36., ZADNJI DEL

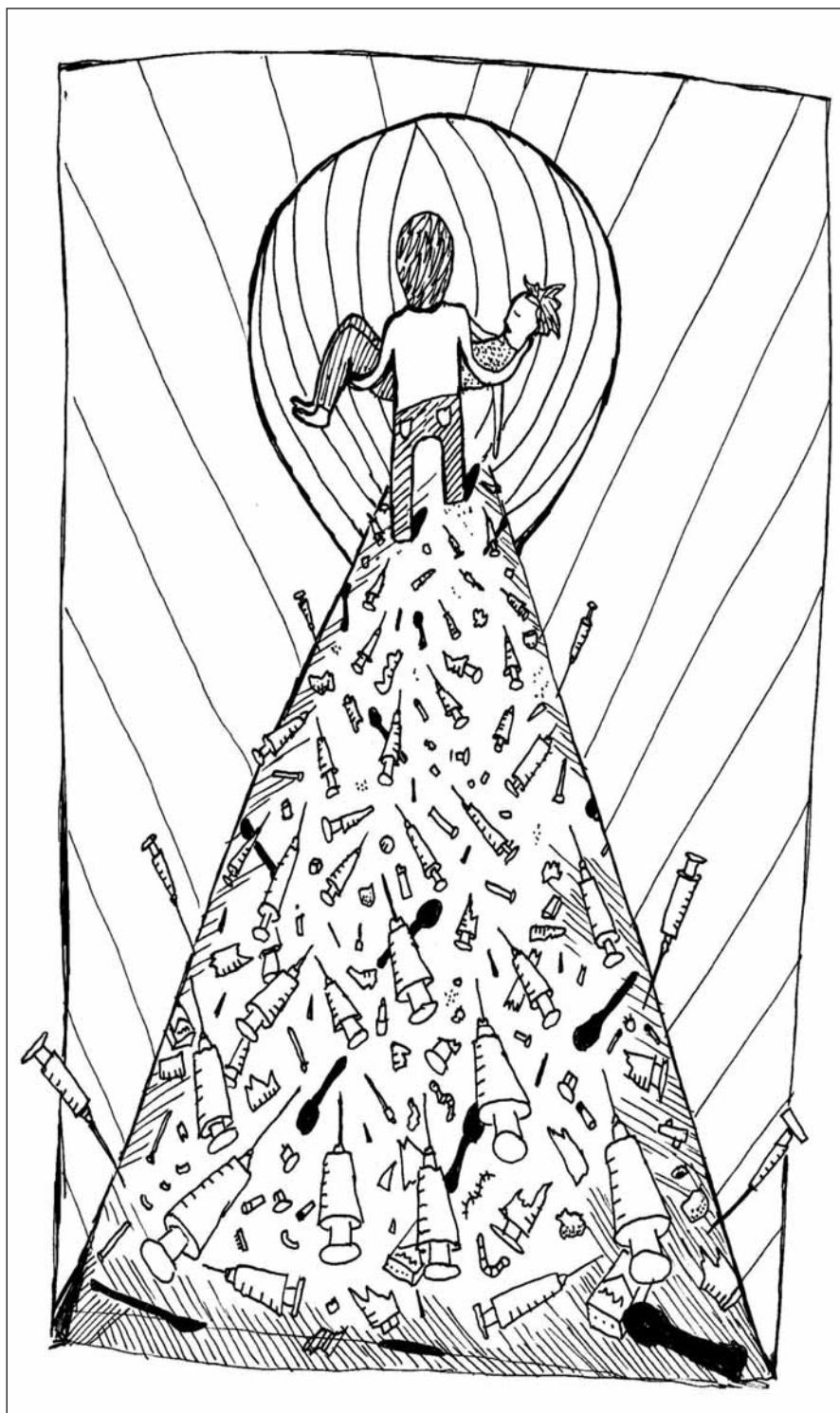
06
KRALJI
ULICE

36. del zgodbe o tebi je zadnji, saj tvoj program traja 36 mesecev. Hvala ti, oče in učitelj. Večkrat sem se ti zahvalil, ker si mi rešil življenje, pa si me vedno zavrnil, češ da ga nisi nikoli nikomur rešil, temveč si nam le dal prostor, da smo se rešili sami. Pa vendar, kdo razen tebe bi sploh še imel zaupanje v nas, odvisnike, in bi nam bil pripravljen dati prostor? Kdo bi še imel ljubezen kot ti in bi trpel z nami? Vsi bi nas odvrgli na odpad življenja, tega pa ti nisi storil. Koliko tisočev se je rešilo v tvojih prostorih in koliko tisočev je požiralo tvoje besede? Koliko jih je, ki te še danes hvalijo?

Ni te več, pa vendar tvoje poslanstvo ostaja. Šel si. Pogrešam te (vsaj jaz). Vem, da nas gledaš od zgoraj in se nam smejiš, ko se včasih še vedno malo zamajemo, kot mali otroci. Vendar tvoje zaupanje v meni ostaja. Don Pierino ... Vsi ti prispevki so bili kratki in jedrnat. Kot ti sam v brošuri *Tako preprosto*. Tistih nekaj strani odpre oči vsakemu, ki to hoče. Tudi tisto, kar si napisal, je bilo kratko, in ko si govoril, ga ni bilo, ki bi te lahko zaustavil. Bil si pravi gromovnik. To mi je tudi dalo moč in še danes se spominjam marsikatero tvoje izjave, ki mi bo za vedno ostala v srcu.

Nikoli ne bom pozabil naslednjega: »Vi se drogirate z drogo, jaz pa z narkomani. Torej, kdo je hujši?« Veš, koliko časa sem potreboval, da sem to razumel? Vendar to ni bila edina taka izjava. Vedno si našel odgovor in tvoji možgani so bili kot računalniški čip. Vsakega od nas si poznal, pa čeprav nas je bilo tisoče. Za vsakega od nas si imel čas in besedo. Od kod ti vsa ta energija? Morda bo kdo rekel, da ti pišem odo radosti. In prav bo imel. Če ne bi bilo tebe in tvojih centrov, tudi mene ne bi bilo več in tega ne bi mogel pisati. Ne bi mogel pomagati tistim, ki so še na cesti. Bil bi dva metra pod zemljo.

Ne bom ti rekel zbogom, ampak nasvidenje. Nasvidenje tam zgoraj.

Damjan Majkic

Taubi

Likovna stran:

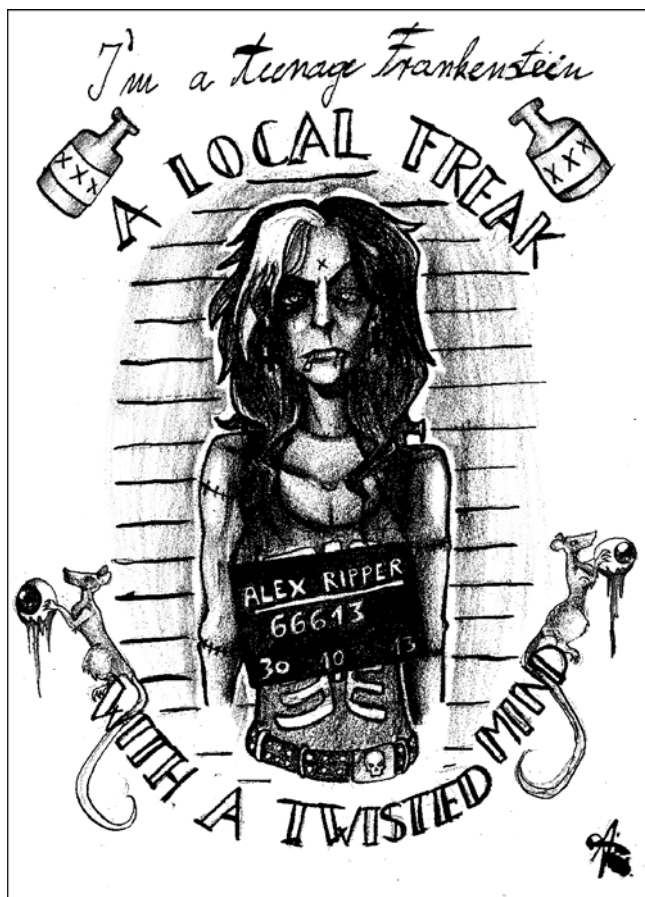
ALEX DORIAN RIPPER

V skicirki Alexa Dorian Ripperja, lokalnega frika in najstniškega Frankenštajna s pretkanim umom, se nahaja marsikaj. Smrt, doktor Who in druge zanimive osebe. Za umetnikovo življenje se ob šahu spopadata smrt in angel. Kdo bo zmagal? Ura je že skoraj 12.

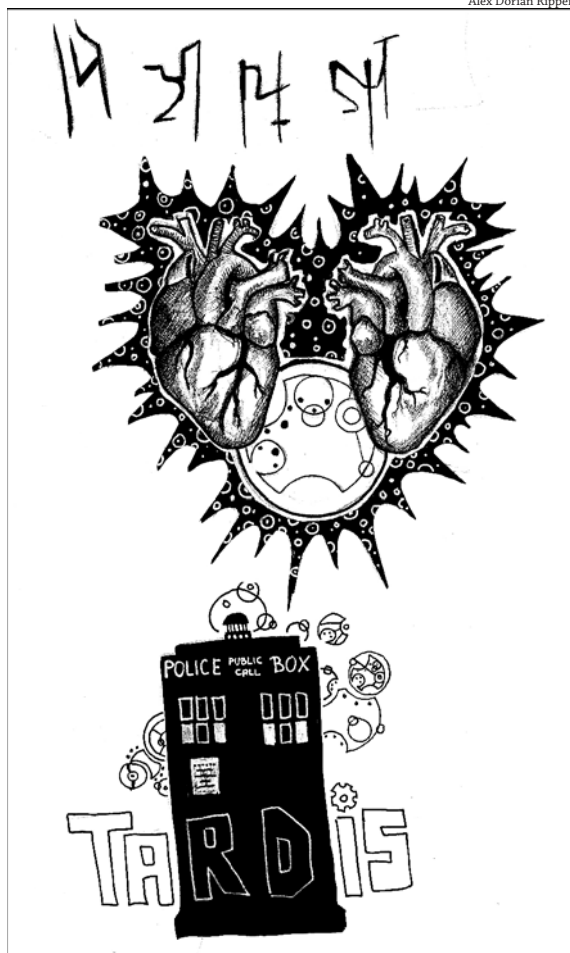
Bojan Dekleva

Alex Dorian Ripper

Alex Dorian Ripper

Alex Dorian Ripper

Alex Dorian Ripper

TO NI PRAVLJICA

08
KRALJI
ULICE

Včasih se mi dozdeva, da je Križar nekdo drug. Da njegovo življenje ni moje. Zdi se, da je nemogoče, da bi bila eno, saj živiva povsem različni življenji.

Danes kot funkcionalno odrasla oseba vem, da so vse moje zgrešene življenjske odločitve plod moje najstniške razdvojenosti med prav in fajn. Menim tudi, da majhen del krivde nosijo moji starši, ki niso uvideli, da sem bil kot mladostnik socialno in psihološko nezrel in da bi potreboval več trdih prijemov, kot sem jih bil tedaj deležen. Osnovna vzgoja je bila sicer na mestu, toda ob prehodu v puberteto so bili prvi večji stiki z zunanjim svetom očitno prevelik zalogaj zame. Na voljo je bilo mnogo praks s predznakom fajn in mnogim se nisem mogel ali nisem znal ubraniti. Želim si, da bi na moje odločitve vplivalo več zunanje prisile in manj pričakovanja osebnega ugodja. Je možno imeti svojega otroka preveč rad? Toliko, da s tem škoduješ sebi in njemu? V mojem primeru bi rekel, da to drži. To je pač cena disfunkcionalne družine.

Dejstvo je, da so funkcionalno neodrasle osebe v naši družbi povičevane, saj so ekonomsko bolj funkcionalne od ostalih in v vseh pogledih prinašajo profit. Tako akcija kot reakcija sta donosni. Vzgoja posameznika je že lep čas odvisna predvsem od doma in družine, saj nas mediji in vsakodnevna socializacija potiskajo direktno v nedrje potrošništva in raznih odvisnosti ter nam narekujejo trende.

Po Sigmundu Freudu se bo otrok ali mladostnik, ki ga starši ne nadzirajo dovolj oziroma to počnejo neučinkovito, razvil v osebo brez samonadzora. Otrok torej razvije sposobnost samonadzora v taki meri, v kakršni ga nadzirajo starši. Ko otrok postane zmožen samonadzora, je torej odrasel. V tem tiči bistvo mojega problema, saj kot otrok nisem razvil zadostne zmožnosti samonadzora in sem se predajal večjemu ugodju, kot pa sem ga bil zmožen nadzirati. Zanimivo je, da na področjih, ki ne zajemajo odvisnosti, težav s samonadzorom nisem imel. Bil sem lepo vzgojen mladostnik, vedno pripravljen pomagati drugim, nisem lagal, kradel ali se ukvarjal s kriminalom. Vedno sem imel dom in delo. Vendar se zanki droge nisem znal izmakniti. Bolj kot se je zategovala, bolj sem se je otepal. In bolj ko sem se je otepal, bolj se je zategovala. Z besedami je težko razložiti razdvojenost, ki te ob tem razjeda. Veš, da si škoduješ, vendar se ne zmoreš zaustaviti. Nato trpiš. Dlje kot traja, huje je. Moralno samotrpčenje osebe, ki škoduje le sebi in se tega še predobro zaveda, ni logično. Kmalu se znajdeš v začaranem krogu odvisnosti in samoočitjanja. Zadenes se, nato si očitaš, zakaj to počneš. In tako gre v nedogled. Še vedno si ne znam razložiti, zakaj sem se vrtil v tem morbidnem krogu. Mnogi, ki sem jih v tem okolju srečal, s tem niso imeli težav. Ne vem, morda so si zatiskali oči, morda pa jim je bilo preprosto vseeno. Sprašujem se torej, ali sem bil jaz Križar ali je bil Križar nemara jaz? Ne vem, lahko pa vam povem, kako se je vse skupaj začelo. Bilo je toplega poletnega dne, ko so se štirje mladi junaki – da vsa dežela ne premore takih – polnih želodcev odločili ugnati nekaj razburljivega. Tisti dan je dolčas imel mlade. Bistre glave

so strnili skupaj in se odločili obiskati Piran. Mnoge so slišali praviti o njem, poleg tega pa je bil le lučaj stran, kajti takrat so bivali v pristanišču rož. Bilo je prvikrat, da so smeli na morje sami, brez staršev in stroge tetke šibe. Pogumno so zakorakali novim dogodivščinam naproti in kaj kmalu so prispeli na cilj. Sonce je tisti dan žgalo, kot bi hudič v peklju vse kotle zakuril. Ko se jim je pot že pošteno cedil izpod čela, so se odločili okrepčati. Usedli so se na vrt taverne in krčmar jih je postregel s pijačo. Ko so se nevedni prerekali o tem, kdo je videl večje čudo, je pristopil črn možic in jim jel praviti o čudu, kakršnega še nikdar niso videli. Takšno čudo imam, da mu ga ni para v vsej širni deželi in še štirikrat dlje.

»Nemara ste že slišali o njem?« jih je spraševal. Da ne bi izpadli slaboumni, so mu hiteli prikimavati in se hvaliti, kakšna čudesa vse poznajo. On pa je glasno zavriskal in s pestjo udaril po mizi rekoč, da je to čudo takšno, da nikoli več ne bodo ne lačni ne premraženi. Odprl je pest in jim pokazal rjavi prah, gram le-tega je bil spravljen v najmanjši pisemski ovojnici, kar so jih kdaj videli. Mladim junakom so se zasvetile oči in eden izmed njih je hipoma stegnil prste proti ovojnici, vendar je bil črn možic hitrejši. Izmaknil je roko in jim dejal, da tak dar seveda ni zastonj. »Dva goldinarja mi dajte in se posladkajte,« je ponavljal.

Mladeniči so zbrali cekine in kupili čudo nad čudesi, takšno, da mu ga ni para v vsej širni deželi in še štirikrat dlje. »Kako se imenuje?« so ga še povprašali, preden je izginil. »Rjavi prah se kliče heroin. Junak nad junaki je, v nos ga dajte in se posladkajte,« tako je zapel. Ko je to izgovoril, ga je vzel veter. »Paziti moramo, da nas kdo ne vidi in okrade, saj ste videli, kako skrivnostno je bil možic,« je rekel najstarejši. Tako so skrivoma smuknili za star plot in si paketek razdelili na štiri dele ter vsebino potegnili v nos. Na poti domov jih je zajela vročica, njihove noge so postale lahke kakor pero, skorajda so že lebdeli in niti na kraj pameti jim ni padlo, da bi jedli. Toda čez čas jih je popadla nepopisna žeja. Niso si mogli kaj, da ne bi zavili v krčmo. Usedli so se za mizo in naročili. Med pogovorom o tem, kdo je večji junak, jim je dobro delo, če so se praskali, kajti močno jih je srbelo. »Veliko je to čudo, možic se ni lagal,« je hitel razlagati najmlajši. »Še ta hrana v meni je odveč,« je rekel in jo pod mizo izbljuval. Drugega je dajala neznanska žeja in goltal je litre sode, pa vendar se ni mogel potešiti. Tretji je ves rdeč od praskanja spraševal četrtega, če misli, da jim bo tudi mestna gospoda zavidala vedno poln želodec. Toda četrti se zanj ni zmenil. Vroče mu je bilo in pot je kar lil od njega. V oči si je tlačil vžigalice, kajti veke so bile težke kot pokrov dacarjeve železne skrinje. Ni jih zmogel odpreti.

Prvi je tako v krčmi bljuval hrano, drugi je od žeje goltal tekočino, tretji je povsem opraskan govoril kot vrana, četrti pa je buden zaspal. Takšno je torej to čudo nad čudesi, da naši mladi junaki nikoli več niso bili ne lačni in ne premraženi. In nikoli več si niso bili podobni, temveč so se za vedno spremenili. In potem je bilo ...

TATU ZGODBA

Oba tatuja mi je naredil prijatelj, ki ima studio v Beogradu. Tam je tetoviranje v primerjavi z Ljubljano precej cenejše. Prvi tatu zaseda precejšen del leve roke (rama, nadlaket) in predstavlja biomehaniko. Če si ga pogledaš od blizu, lahko vidiš posamezne mišice, ki tvorijo dovršeno celoto. Tatu, ki ga imam na spodnji strani roke, pa pomeni »zakon molka«, značilen za Coso Nostro. Zgovoren je sam po sebi.

Slaviša

foto: MG

09
KRALJI
ULICE

VSI

KAKO SE IMA JANEZ?
KAKO SE IMA MUJO?
KAKO SE IMA JOVO?
KAKO SE IMA ALEXANDER?
KAKO SE IMA TRAJČI?
VSI SO V KRIZI, VSI SO BREZ DENARJA.
OBLEKLI SO JIH DOBRI LJUDJE
ALI PA BOG.
ZA JEST SO JIM DALI DOBRI LJUDJE
ALI PA BOG.
ZA SPAT SO JIM DALI DOBRI LJUDJE
ALI PA BOG.

KAVICA

**TUDI JAZ SEM SE RADIKALIZIRAL. VČASIH SEM
SPIL DVA PIRA, DANES JIH PET.**

N2

Žival

Postajam žival.
Moj fokus je brezhiben.
Ne sanjarim. Delujem.

Zjutraj vstanem. Umijem zobe, popijem kozarec vode,
pristavim kafe. Ampak ne, ne rabim kave, moj fokus je
brezhiben. Postajam žival.

Odrežem kruh, grizem, žvečim, listam časopis, ampak ne. Ne
listam časopisa, ne zanimajo me razmere po svetu, ne zanima
me politika, moj fokus je brezhiben. Postajam žival.

Obujem se, vtaknem ključ v ključavnico, obrnem. Hodim po
mestu. Odzdravljam po poti, nasmiham se. Ampak ne. Ne
nasmiham se. Nimam razloga za kazanje zob. Moj fokus je
brezhiben. Postajam žival.

Na semaforju se ustavim. Rdeča je. Ampak ne. Ne ustavim se.
Križišče je prazno, v par skokih sem čez. Moj fokus je
brezhiben. Postajam žival.

Ob zvokih se zdrznem, hitro odskočim, če je treba. Nihče ni
prijatelj, dokler tega ne dokaže. Moj fokus je brezhiben.
Postajam žival.

Ne razmišljam o prihodnosti, trudim se preživeti sedanost.
Tvoj konec sem čutila, preden je prišel.
Moj fokus je brezhiben. Jaz hočem bit žival!

Luna

NEVID(E)NA LUBLANA IN VSE NAJBOLJŠE, ANA

Robbov vodnjak. Okoli mene vrvi narodno in rasno pisana množica, zdi se mi lepo. Opazim kanglico, dve palčki, zvezani gumici in sposobnega mladeniča, ki dela milne mehurčke. Otročiči jih veselo lovijo po zraku. Opazovanje razigranih otrok v očeh starejših zbudi spomine. Usedem se in naročim kavico. Stena je polna slik enolončnic. Mmmm, kako dišeče popestrijo hladen beton! Opazujem okolico in ujamem Milkin vedri obraz, ki te enostavno mora spraviti v dobro voljo. Na hitro se dogovoriva glede ture, Milka je namreč ena izmed koordinatoric in že ura odbije 18.00. Skozi množico opazim bodoče udeležence ture po Nevid(e)ni Lublani. Vidim Ano, s prelepim lončkom nedolžno belih rožic. Svoje prijatelje je povabila na praznovanje rojstnega dne, ki ga ne bo praznovala običajno, z žurom ob tortici in pijači, pač pa je prijatelje povabila na pohod po mestu v »zlizanih čevljih«. S tem je omogočila meni, občasni vodički, da sem za en dan spet lahko prišla v Ljubljano in tako razbila monotonijo vsakodnevnega bivalnega prostora. Svojim povablencem bo Ana omogočila praznovanje malo drugače, meni pa nakup kopalniške zavese, silikona in nove gobe (podloge), s katero sem zamenjala staro, na podarjeni postelji. Končno spim odlično, hvala ti, Ana. Sama sem udeležencem ture v zameno podarila sebe skozi besede, skušajoč ujeti utrip vseh nas, ki smo v življenju želeli nekaj narediti, pa nam je spodletelo. V posredovalnici Stara roba, nova raba smo se s pogledi veselo pasli po artiklih. V oči mi je padla torba, ki mi je bila presneto všeč, a kaj češ, če pa je nova goba za posteljo prioriteta. Naslednjič pride na vrsto torbica, tako sem si obljubila. V zavetišču za brezdomce smo si ogledali kontejnerje in skušali ujeti utrip življenja za zidom. Razveselila sem se g. Kosca (socialnega delavca in vodje zavetišča – op. ured.), ki sem ga srečala po dolgem času. Malo smo posedeli na trati ob Cukrarni in zaključili svoj pohod na sedežu Kraljev ulice, kjer se je v tem času odvijala samopomočna skupina Slišanje glasov. Glasovi so lahko prijetni ali neprijetni. Sama menim, da imamo podobne glasove v sebi vsi. Dokler so prijetni, smo tudi mi, ko pa postanejo preteči ali zlobni, nam znajo precej zagreniti življenja. Kako živeti z neprijetnimi glasovi in kako se z njimi spoprijeti, da nas ne odpihne tja, kjer ni ravno prijetno, je prava umetnost. Z namenom, da to dosežeš ali se o vsem vsaj odkrito pogovoriš, imamo na Kraljih ulice ustanovljeno posebno podporno skupino za slišanje glasov. Vsi prisotni so bili prav prijetno presenečeni, ko se nas je vseh 10 udeležencev ture pojavilo na Kraljih ulice. Z možnostjo, ki so nam jo ponudili, da smo se namreč udeležili dogajanja in se malce pogovorili ter si ogledali prostore, so nam popestrili turo. Zunaj je sledilo slovo, ki pa nam ga je zagrenil pijano tečni Nekdo, ki se je prav nasilno vsiljeval eni izmed obiskovalk. Bilo je karseda moteče, zato upam, da bo to prebral, in morda še kdo izmed njemu podobnih, saj vsiljivega obnašanja do žensk in ostalih bitij ne odobravam. Žal ugotavljam, da ga je v naši družbi ogromno. Dejanje, ki smo mu bili priča, je bilo morda na nek način tudi »poučno«, saj ga še posebej pogosto izkusijo ženske, ki se znajdejo na ulici.

Anastazia Om

foto: Miha Krajnc

Praznovanje rojstnega dne na poteh kraljev ulice. Od kod ideja?

Letos sem se selila. Spraševala sem se, kam z uporabnimi stvarmi, ki mi ne pridejo več prav, in tako spoznala trgovinico Stara roba, nova raba. Za vse, ki se sprašujejo podobno, in vse, ki imajo radi zanimive predmete, je prav omeniti še Center ponovne uporabe, ki je pod okriljem druge organizacije in ima drugačen karakter, a je prav tako kul. V trgovinico Kraljev ulice sem pripeljala tudi sestro, ki je bila še bolj navdušena, in skoraj bi domov prinesla cel kup robe, zato sva sprejeli pravilo: »Nekaj prineseš, nekaj odneseš.« Dodajam pa še svoje pravilo: »Preden kupiš nekaj novega, poglej v trgovinico Kraljev ulice.« Tam sem opazila obvestilo, da obleke sprejemajo v dnevnem centru Kraljev ulice na Pražakovi. Babica je bila vesela, ko smo tja peljali dedkove pohodne čevlje, trpežne obutve pa so bili veseli tudi na Kraljih. Vedno, ko kaj pripeljemo, nam pridejo naproti. Prijateljsem sem večkrat želela povedati, kaj vse se dogaja na Kraljih ulice, a sem ugotovila, da jih ne morem kar tako prepričati, da bi šli pogledat. Nato pa sem v časopisu Kralji ulice, ki ga že dolga leta z veseljem prebiram (največkrat sem ga sicer brala med predavanji, ko sem še študirala :)), zasledila projekt Nevid(e)na Lublana in sem si rekla – enkrat bi rada šla! Letos in že lani se mi ni dalo praznovati rojstnega dne, ker nisem imela primerne prostora. Hkrati so fantovi starši prigovarjali, da se spodobi praznovati, in ker sem malo bolj uporniška, sem prišla na idejo, da bom praznovala, ampak malo drugače. Prijatelje bom povabila na izlet po poteh ljubljanskih brezdomcev pa naj gre, kdor hoče! Povabilu so se vsi, ki so imeli čas, odzvali. Na Kraljih so mi prišli naproti s skupinskim popustom in tako smo lahko doživeli to posebno izkušnjo. Na moj rojstni dan smo si vodička Jasmina in zbrana družba delili nova spoznanja o Ljubljani. Končno so tudi moji prijatelji lahko spoznali in razumeli moje navdušenje nad projekti, ki se izvajajo v okviru društva. Vsem povablencem je bilo vse, kar smo videli, novo in zanimivo, zdel se jim je prav posebno poseben rojstni dan, nekdo pa je celo rekel, da bi tudi sam tako praznoval. Morda se pa res zopet vidimo na nočni turi ali na izletu s kolesi po nevid(e)ni Lublani! Še enkrat hvala Jasmini za čas, izpovedi in seveda pesmico, ki se me je dotaknila ...

Ana Marincič

INTERVJU - JAKA PRIJATELJ

Jaka Prijatelj je bil pri vzpostavljanju in delovanju posredovalnice rabljenih predmetov Stara roba, nova raba res ves čas pravi prijatelj. Je lastnik pravljične starinarnice Carniola Antiqua na Trubarjevi ulici v Ljubljani. Z nami širokogrudno deli marsikaj: robo, znanje in šale. Ni pa z vsemi tako potrpežljiv. Včasih kakšno stranko tudi vrže iz svoje starinarnice, ker, kot mi je pojasnil kasneje, svoboda je tudi v tem, da ti ni treba poslušati vsakršnega nakladanja.

Luna: Jaka, kdo si, če ne smeš povedati ne svojega imena ne svojega poklica?

Jaka: Kekec mogoče ... nimam pojma ...

Zakaj se družiš z nami in kako se je vse skupaj začelo?

Ker se noben drug ni hotel z mano družiti, potem sem se začel pa z vami. A poznaš tisto zgodbo, ko je mama navezala sinkotu kost okoli vratu, da so se vsaj psi z njim igral na dvorišču? Začelo se je pa komplicirano. Na Prešercu. No ja, en socialni čut imam ziher, mi grejo pa mal na živce, sam edn jim mora pomagat, kaj čmo ... Brezdomce sem videval na Prešercu, potem je šlo pa tako naprej. Ko se je trgovina odpirala, je logično, da me je to še najbolj zanimalo. Tu smo se našli. **Zdaj pa k biznisu. Kako, kdaj, zakaj si se začel ukvarjati s starinami? Kaj ti pomenijo?**

Tak sem se že rodil. Mi ne hodimo v službo, mi živimo. Starinarnico imam od 1989. leta, bila je med prvimi privatnimi v Sloveniji. Delal sem izpite po Zagrebu za starinarja, za trgovca. Jaz sem diplomirani starinar in galerist, samo diplomo sem nekje založil, tam med časopisi.

Zakaj misliš, da so nam ljudem predmeti, tudi starine, tako pomembni?

Nostalgija, materialna vrednost, duhovna in umetniška vrednost. Stvari komunicirajo z ljudmi. Z enimi bolj, z drugimi manj.

Vmeša se gospod, stranka, ki je med intervjujem ravno v starinarnici:

Kaj pa kulturna dediščina? A vas kaj boli, ko gredo stvari čez mejo?

Ma, gospod, zbudite se! Kakšne meje, meje imate vi v glavi ... V interesu umetnosti in prepoznavnosti je, da stvari krožijo, s tem so tudi več vredne in bolje cenjene, za pomembne stvari pa bi morala država preskrbeti denar za odkup ... Naš spomeniškovarstveni sistem žal temelji na represiji namesto na sodelovanju in iskanju trajnih rešitev ...

Jaka, sodeluješ z raznoraznimi ljudmi ...

Ja, imam kar nekaj »robnih« ljudi na futru. Včasih kaj kupim od njih, pa potem sploh ne rabim. Eni brskajo po kletah, po smeteh, kosovcih. Velik minus za ta socialni biznis je bila ukinitve kosovcev. Ogromno ljudi z roba je ostalo brez možnosti za preživetje. Včasih so se tu našle pomembne stvari in marsikaj se je rešilo (kulturna dediščina). Kosovec je bil zelo pomemben v tej socialni industriji. Saj veš, koliko zanimivih stvari je Brane znosil od tu. Predvsem ljudje mečejo polpretekle stvari, ki še niso čisto starine.

No, kaj je potem starina po tvoji definiciji?

Definicije se spreminjajo glede na obdobje. Starina je za mene vsak izdelek, ki se ne proizvaja več, pa ga nekdo hoče kupiti. Vseeno, koliko je star. Včasih so za starine veljale res starejše stvari: denimo stare 50 let, včasih je bila meja za starino 100 let. Zdaj se svet vrti hitreje tudi tu.

So ti stvari vez do ljudi ali ne maraš ljudi pa se raje ukvarjaš s stvarmi?

Imam zelo rad ljudi, saj so tudi oni del živalskega sveta, kdo pa ne mara živalic ... Ne prenašam pa, če kdo dela iz mene bebca.

Ali si pri svojem delu kdaj naletel na predmet, ki ga ne bi prodal za nobeno ceno?

Mogoče, ne vem. Po moje so vse stvari naprodaj, odvisno od cene.

foto: osebni arhiv

Vseeno so to samo predmeti. Ampak doma imam veliko stvari, ki jih ne bi dal. Kot vsi mi. Mešat trgovino s čustvi je pa težko. Trgovina je hladna zadeva.

Kolikokrat so ti že zablokirali FB?

Enih petkrat. V zadnjem letu ne več. Ker je nekdo v Parizu dobil tožbo, ker mu je FB cenzuriral umetniške fotografije. Predvsem ženske bradavice so bile problem, tudi pri povsem umetniških slikah znanih slikarjev ... Zdaj so pridni in dajo mir ... Ne moreš umetnosti in pornografije metat v isti koš ...

Ko je ravno konec poletja, kaj ti pomeni dopust?

Odvisno, kakor kdaj. Jaz bi šel na dopust, ko sem zmatran, ne pa takrat, ko gredo vsi. Saj rabim kdaj, ampak saj sem ti rekel, to je meni način življenja. Drugače vedno kaj delam, tudi na dopustu. Recimo kamne zlagam (se reži), no, ponavadi fotografiram.

Kakšen je tvoj svetovni nazor – vsaj približna smer, ker vem, da ne maraš ukalupljanja?

Svoboda.

Kaj pa je tebi svoboda?

Težka vprašanja.

Ja, no, saj nismo Ciciban. Povej, se počutiš svobodnega?

V vsakdanjem svetu je svoboda zaješana stvar, ker jo lahko edino kupiš z denarjem. Edino če si sposoben biti tako sproščen, da se ti jebe za vse. Samo kako boš svoboden, če moraš plačati vse, te ves čas skrbi itd. ...

Svoboda je tudi, da ti ni treba lih vsakega poslušat, se z vsakim ukvarjat. Da imaš dostojanstveno življenje, da se ti ni treba poniževati za burek. To bi si po moje vsak človek zaslužil ...

Predstavlja si svet brez mej, brez ovir. Kakšen je ta svet zate?

Svet je čuden, če bi bil brez mej, bi se pobili kot zajci. Še nismo zreli za brezmejni svet, ker rabimo meje. Saj si videla, ravno enega, ki rabi meje, sem vrgel ven. Potem se mi pa ne da z njimi ukvarjat. Kakor če gledaš otroka ... Če mu ne postavljaš mej, se najbrž ne bo v redu razvil. Po moje je to to, ta igra. Mislim, da še nismo na dosti visoki razvojni stopnji za to. Večina ljudi rabi gazdo, saj vidiš, večina jih prav išče to. Mogoče je za njih to svoboda. Človeštvo je še na eni otroški razvojni stopnji.

Kaj te v tvojem svetu najbolj omejuje?

Nič, imam vse, kar hočem. Jaz mislim, da si moraš kar vzeti, kar ti pripada, ampak s tem ne mislim na škodo drugih. Če boš čakal na druge, ne bo nič.

Kaj nam priporočaš pri našem socialnem biznisu?

Vedno se da še kaj izboljšati, ampak brez sreče ni uspeha. Rabiš tudi srečo. Znanje in srečo. Kot povsod drugod. Učite se, glejte, spoznavajte stvari, ne bit prehitro zadovoljni.

Klepetala: Luna J. Šribar

NEK CESTNIH AJ

SAJ NI RES, PA JE

Z gospodom brez državljanstva sva šla na policijsko postajo na sestanek glede ureditve njegovega statusa. Najprej sva se predstavila in povedala, zakaj sva tam ter koga na postaji iščeva. Policist za pultom je bil popolnoma presenečen in naju je spraševal, kako je možno, da gospod nima državljanstva. V brk si je momljal, da ne ve, kaj naj naredi, končno pa je rekel: »Najprej bi potreboval vaše veljavne osebne dokumente.«

Ines

ZAVIST

Nekomu zavidajo, da ima denar, ali stanovanje, ali prijatelje, ali zdravje, ali ne vem kaj. Pri Slovencih je zavist zelo popularna. Ne, ta tip ne bo užival, pravijo. Preveč je neumen. Če ima on, bom imel tudi jaz. In če ne morem imeti jaz, tudi on ne bo imel. Pa se začne, razširijo se govorice. Ja, tip je peder ali policaj. Če si prijazen in odkrit, če rad pomaga prijatelju, potem te imajo za pedra. Če si samozavesten in radoveden, potem pravijo, da si policaj. Hvala lepa za tako razmišljanje. Baš je lepo plivati u govniha. Ja, res, ampak če stopiš v drek, potem ti noga smrdi. Srat je normalno in nujno, če imaš polno rit, zato ne vem, ali naj samo jem ali lohk tudi serjem. Po 60-letnem premisleku sem se odločil, da bom brez slabe vesti jedel in šral, če bom le imel, saj ne bom več dolgo. Spoštujem pa ljudi, ki ugotovijo to, ko so stari 20 let.

Kavica

ZAPLETI

Pred tremi meseci sem ostal brez nastanitve, zato sem se po pomoč obrnil na organizacijo Odnos, ki se ukvarja s podobnimi zadevami kot Slovenska filantropija. Z njihovo pomočjo smo zares našli sobo in gospa Irena me je

pospremila k najemodajalcu, ker sem tujec in ne obvladam jezika. Lastnik je določil ceno najema, ki je znašala 260 € na mesec, poleg tega naj bi pokril še stroške elektrike. Lastnik je priznal, da ne bi rad plačeval takse za oddajanje sobe, temu primerno naj bi bila najemnina pač nižja. Plačal sem torej 520 € (najemnino za tekoči mesec in varščino) in podpisala sva pogodbo. Ob plačilu nisem prejel potrdila, pač pa obljubo, da tega dobim naknadno. To me sprva ni motilo, saj sva bila zmenjena. Vendar do tega, da bi prejel kakršno koli pisno potrdilo, ni nikoli prišlo. Za elektriko sem prva dva meseca plačeval 5 €, kar se mi je zdelo realno, saj se v sobi večinoma nisem zadrževal, tam sem le prespal. Kmalu sem ugotovil, da ne morem uporabljati pralnega stroja, saj so pokvarjena vratca. Ugotovil sem tudi, da so v sobi stenice. S pripombami sem se obrnil na lastnika, ki pa s tem v zvezi ni ukrepal. Še več: za tekoči mesec naj bi za elektriko plačal 100 €. Vprašal sem ga, zakaj, saj v sobi ne kuham in praktično ne uporabljam nič drugega razen luči. Ker se nisva mogla dogovoriti, sem se odločil izseliti, pa čeprav sva pogodbo sklenila za leto dni. Lastnik mi ni hotel vrniti varščine. Obrnil sem se na gospoda Franca iz organizacije Odnos in mu razložil, kaj se je zgodilo. Ta za situacijo ni pokazal razumevanja, pač pa je – ravno nasprotno – od mene kljub vsemu navedenemu zahteval, da se držim dogovora. Seveda sem se izselil, ob tem pa sem se počutil prevaranega in ogoljufanega.

Sirious Hadi

DOLG

Včasih koga prosim za drobiž, drugič za obliž, pa spet za obleko, hrano, posteljo in deko. Prosit me je vedno sram, nerada priznam, a včasih res ne gre drugače, sploh pa kadar sem brez plače, ne delam drugega, kot cel dan jočem, pa tega res nočem. Teško mi je, ko vidi tako me nekdo, kot da mi je vseeno, in vse je izgubljeno. Popravit se ne da, pa sem vseeno polna upanja. Dolžna sem vsem povedati, kdo sem, se predstaviti, ustavit in pozdravit, za seboj pospraviti.

Neda Tuma

VEŠČA V MOJI ROKI JE POLETELA

Poznal sem Veščo, ki sem jo srečal v gostilni. Udaril sem jo, a ni umrla. Zato sem jo udaril še enkrat in še enkrat in še enkrat. Ker ni umrla, je poletela na mojo ramo in sva se spoprijateljila. Hodila je z menoj ter me pripeljala do komune, kjer me je ozdravila od alkohola in me spremenila v dobrega, treznega, srečnega in veselega človeka. In potem je z moje rame poletela na pomoč še drugim ljudem.

Maza

ANEKDOTE IZ PRODAJE

SPODBUDA

Spet sem šla malo prodajat časopis in sem zadovoljna! Zaslužila sem približno 20 € v dveh dneh po dve uri. Kot po navadi so mi nekateri dali evro ali več, pa časopisa niso hoteli. Nekateri, ker nimajo časa, nekateri ga nočejo brat ... Najbolj mi je ostalo v spominu, ko je k meni pristopil možakar, me potrepljal po ramenu in rekel: »Težko je življenje.« Potem mi je v roke stisnil nekaj kovancev in odšel. Vsega skupaj je bilo okoli 4 €, kar pa je zame pa še za marsikoga meni podobnega kar veliko.

Tanč

MALO HECA NE ŠKODI

Ko prodajam na železniški postaji poleg avtomatov za plačevanje parkirnine, do mene stopi gospod, ki ga ogovorim: »Kralji ulice za pomoč brezdomcem?« Gospod odgovori: »Ja, ne vem, če bo kaj vrnil.« S tem seveda misli na parkirni avtomat. Jaz pa mu rečem: »Je edini pošten državljan, ki vrača.« Oba se zasmeyiva, gospod pa mi da evro. Nato mimo prinese gospo, ki ji pomotoma rečem: »Dober dan, gospod, Kralji ulice za pomoč brezdomcem.« Gospa se na račun moje nerodnosti nasmeji, zave se, da je bil »gospod« izrečen nehote, in mi prav tako da evro. Potem pa pride na vrsto še en mimoidoči, ki mi na ponudbo, če kupi Kralje, odgovori, da ne sme brati. Škoda.

Igor Gajdurovič

SLABA IZOBRAZBA

Sedim na klopci pri horseburgerjih v BTC-ju. Počasi odpiram nahrbtnik, v katerem imam Kralje; ven kot vedno potegnem en izvod, ki ga imam za mušter, ko prinese mimo starejšega uglajenega gospoda. Ustavi se pred mano in po njegovi hoji, steklenih očeh ter zadahu takoj ugotovim, da ima že kar nekaj pod kapo. »Šta ovo prodaješ, momče?« me vpraša. Odgovorim:

»Pa novine, majstore.« »Kakve su to novine?« nadaljuje s poizvedovanjem. »Kralji ulice, slovenački socijalni kajtung,« mu poskušam raztolmačiti. »Šta ču ja time, kad ne znam, da čitam ...« »Pa možete, da kupite jednog za uspomenu na mene,« odvrnem. »Pa koliko to košta?« se pozanimam. »Jedan euro, majstore,« porečem. Iz denarnice potegne desetaka ter mi ga porine v roke. »Sačekajte, da vam vratim kusur,« dodam. »Ostavi ti to, zar ne znaš, da ne znam, da brojim,« se zasmeyi ter kar odide. »Majstore, zaboravili ste, da uzmete novine ...« Gospod se obrne, zamahne z roko in reče: »Prodaj ga onome, tko zna!« Hja, hvala lepa ... in mogoče se kdaj ☺

Tomazenator

MENE NE MOTI

Do mene je prišla gospa in začela razlagati, da ji ni všeč naslov našega časopisa. Če bi bil ta drugačen, bi ga takoj kupila in po njenem mnenju ne samo ona. Začudeno sem jo opazovala, ostala sem brez besed. Vztrajala je, da je klošar brezdomec, ne pa kralj, zato je naslov žaljiv za vse nas. Ravno v tem času je mimo prišla še neka druga gospa, ki me je prosila, če ji čuvam torbo: »Brez problema,« sem odgovorila. Omenila je, da sama naš časopis po navadi kupi drugje, na kar sem odvrnila, da ni ona nič križa. Zaželeli sva si lep dan. Vesela sem, da lahko prodajam Kralje. Kupim jih za 50 centov in zanje dobim evro. Na ta način pošteno zaslužim in kupim, kar potrebujemo doma.

Tanč

BONTON

Pristopi potencialni kupec, ki ga ogovorim podobno kot vsako stranko: »Bi Kralje ulice za pomoč brezdomcem?« »Ne verjamem, da bo kaj ostalo,« pravi ogovorjeni, ki plačuje na parkomatu. »Nič hudega, pa drugič,« odvrnem. Odide kar brez pozdrava. Pa kako so nas učili v bivši Yugi? Mar so vsi pozabili na bonton in Tita?

Igor Gajdurovič

MILADY

Popoldansko sonce me na delovnem mestu počasi, ampak zanesljivo ubija. Hudič je, ko se začne oglašati želodec in nastopi čas »kruljenja«. Ti pa brez kinte v žepu pa še sobota se piše, kar za nas, prodajalce, pomeni »*Do or die on Saturday*« situation. »Sontnega Kralja mogoče?« pobaram elegantno damo srednjih let, ki je le-ta poskušala skriti s kozmetiko. »Enega za ljubezen, ki gre skozi želodec?« Lady se ustavi, vzame iz denarnice petaka, me ljubeče pogleda ter odgovori: »Saj bi dala več, pa sem bila v DM-u, sem si šla kupit maskare. Zdajle grem pa še na kosilo, sem fullačna.« Ponudim ji časopis, ki ga gladko zavrne, rekoč: »Kar dajte ga drugim prodaj, nimam časa brati.« Hm, naj pa dam svoj nauk. Iz zgoraj navedenega se da ugotoviti, da so ladies še zmeraj raje lepše kot pa site. Dober tek, milady. Hvala vam!

Tomazenator

Dogodki:

IZOLA 2016

Že tradicionalno smo se kralji in kraljice 1. 9. namenili na morje, naš cilj pa je bila izolska plaža ob svetilniku. Pot je minila v veselem pričakovanju, saj je izlet za marsikoga sploh edina priložnost, da se osveži v slani vodi in preživi nekaj brezskrbnih uric na plaži. Za lep začetek dneva smo se posladkali s krofi, ki nam jih je (kot vsako leto) prijazno donirala firma Don Don. Po utaboritvi na običajnem mestu

Delavnica potapljanja

foto: MG

foto: MG

Gasilska

smo si nekateri prosti čas popestrili s tarokiranjem in igranjem remija, spet drugi so se udeležili delavnice potapljanja na dah, ki jo je organiziral in vodil naš vsestranski Jože. Maske nam je v ta namen prijazno posodila gospa Doroteja Leštan iz Potapljaškega centra Atlantis. (Se priporočamo še kdaj). Seveda pa je večina udeležencev izleta vsaj enkrat v dnevu preizkusila svoje plavalne veščine. Vreme nam je bilo več kot naklonjeno, dan pa je kot vedno doslej minil, kot bi trenil.

MG

ŽIVA KNJIŽNICA

Kdo je živa knjiga, kaj sploh pomeni biti živa knjiga in kako poteka dogodek, imenovan Živa knjižnica ... Taka in podobna vprašanja so se mi motala po glavi pred začetkom, saj nisem imel pojma, kaj me čaka. Odgovore nanje sva na začetku letošnjega poletja dobila skupaj z urednico časopisa Kralji ulice Mirjam Gostinčar na sestanku z voditeljico in koordinatorko Žive knjižnice gospodično Leo. Vsem vabljenim je predstavila projekt in potek Žive knjižnice in odločil sem se, da bom nastopil kot živa knjiga z naslovom Nekdanji brezdomec. Moram reči, da sem ognjeni krst kar dobro prestal, saj sem vaje komunicirati pred širšo javnostjo. Lahko bi celo rekel, da več kot je na nekem dogodku prisotnih ljudi, več veselja in korajže imam govoriti, bodisi pred mikrofonom bodisi pred kamero. Do danes sem sodeloval na kar nekaj Živih knjižnicah in na vseh sem bil lepo sprejet. Povprečno sem imel v treh urah, kolikor običajno trajajo dogodki, od 2 do 4 predstavitve. Vzdušje je zelo pestro, saj srečaš zanimive bralce pa tudi interesantne kolege – žive knjige. Do sedaj sem poleg nastopa na Metelkovi in pred NUK-om v Ljubljani gostoval še v Postojni, obeta pa se mi tudi nastop v Novem mestu. Ni mi žal, da sem se pridružil projektu, saj zelo rad spoznavam druge žive knjige pa tudi različne bralce.

Gregor B. Hann

foto: osebni arhiv

GOBE IN GOZDNI SADEŽI, PODUTIK

V sklopu projekta ZaŽIVI ulica, Kuha ulica je Jože Drol organiziral že sedmo delavnico Kuha ulica. O pohodu so nas obvestili dva tedna prej, število udeležencev pa naj ne bi presegalo deset oseb. Določili smo datum, ker pa nam jo je zagodlo vreme, smo nabiranje predstavili.

V sredo ob osmih zjutraj smo se zbrali pred društvom Kralji ulice. Najprej nam je organizator razložil osnove orientacije v naravi s pomočjo topografskega zemljevida in kompasa. Že drugo leto zapored nam je Slovenska vojska posodila tri vojaške kompase.

Po teoretičnem delu smo se z Leo, ki na društvu opravlja Usposabljanje na delovnem mestu, odpravili na mestni avtobus številka 5, smer Podutik. Preden smo začeli z nabiranjem, smo se ustavili pred Mercatorjem na malici. Tu smo se tudi orientirali in izmerili koordinate.

Hoja po gozdu in svež zrak sta vsem dobro dela. Posebno psički Pandi, ki je veselo skakljala naokoli. Prvi, ki je našel gobo, je bil naš vodič Jože. Med potjo smo se vsake toliko ustavili in se orientirali ter se čudili posledicam žleda izpred nekaj let. Kljub pomanjkanju gob nam je uspelo nabrati za približno pol kilograma lisičk in eno biserko.

Z nami je šla tudi ga. Danica, ki je kljub svojim letom prispela na cilj in se je do konca izleta naučila uporabljati pohodniške palice. Daničin partner Jože pa se je odločil iti svojo pot in s tem povzročil velike nevšečnosti skupini, predvsem Danici in spremljevalki Lei. Na koncu se je vrnil domov sam, k čemur lahko dodam: konec dober, vse dobro. S pohodom smo zaključili ob 15:00.

foto: MG

V petek smo nadaljevali še s praktičnim delom. Uporabili smo nabrane gobe in dodali sestavine, ki smo jih potrebovali: pol kilograma jurčkov, kilogram mešanih gob, 3 kg krompirja, kilogram čebule, strok česna, 50 g masla, kislo smetano, timijan, lovor, majaron, drobnjak, luštrek, peteršilj, zeliščno sol, gobov koncentrat in slanino.

Oprali in narezali smo krompir, gobe, čebulo, česen in začimbe. Prepražili smo čebulo in jo skuhalo skupaj s krompirjem, gobami, zelenjavo in začimbami. V vodi smo raztopili gobov koncentrat in ga prikuhali juhi. Čisto na koncu smo dodali še praženo slanino.

Še preden je bila juha kuhana, sva z Leo neučakancem ponudili sveže marelice.

Pogostitev je bila uspešna, saj smo pojedli vso juho in na koncu pogostitev sklenili s slastnimi torticami, ki nam jih že sedmo leto donira slaščičarna Zvezda, Wolfova 12 (Park Zvezda). Hvala vam! Za poučno izkušnjo se zahvaljujemo društvu Kralji ulice, ki nam je omogočilo izvedbo delavnice in prispevalo za prevoz in malico (sendviči, pijača) in potrebne sestavine za pripravo gobove juhe. Zahvaljujemo se tudi MORS-GŠSV (Generalštab Slovenske vojske), g. polkovniku Branetu Podbevšku, ki nam je že drugo leto posodil kompase. Izlet je bil zelo uspešen in zabaven.

Petra

OPERACIJA VEL. BRITANIJA

Slovenska košarkarska reprezentanca se te dni pripravlja na kvalifikacije za evropsko prvenstvo prihodnje leto. V ta namen so 20. 8. 2016 v dvorani Stožice odigrali pripravljalno tekmo proti reprezentanci Velike Britanije in jo dobili z 90 : 82. Čeprav igra varovancev selektorja Igorja Kokoškova ni bila prepričljiva, zmaga ni bila ogrožena. Na koncu je bil najboljši strelec slovenske reprezentance Z. Dragič z 21 točkami, 16 jih je dodal K. Prepelič, vsak po 13 pa sta jih prispevala J. Blažič in E. Murić. Kapetan G. Dragič tokrat ni bil razporejen za met,

vendar je podelil 13 podaj, med njimi nekaj zelo atraktivnih, tako da so na svoj račun prišli tudi gledalci, ki se jih je tokrat zbralo okoli 2500. To je bila že šesta zmaga slovenskih košarkašev v tem pripravljalnem obdobju, ki tako še ne poznajo poraza. Kralji upamo, da se bo trend nadaljeval, in se obenem zahvaljujemo organizatorjem!

S. P.

ŽIVLJENJE Z ADONISOM - MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA OKREVANJA

Na srečanju podpornih skupin za slišanje glasov Slovenije in Avstrije smo spoznali impresivno Moniko Mikus z Dunaja. Prijazno nam je odstopila zapis svoje življenjske zgodbe, ki smo ga v celoti objavili na naslovu <http://www.slijanjeglasov.si/MOJE%20ZIVLJENJE%20Z%20ADONISOM.pdf>. Zgodba se začne leta 1999, ko je Monika – le kratek čas po svoji uspešni borbi z rakom – v neki papirnici nepričakovano opravila nakup za 3.900 €. Sledila je 12-dnevna hospitalizacija v psihiatrični bolnici, nato pa je njena družina začela sodni postopek, s katerim bi Moniki odvzeli opravilno sposobnost. V nadaljnjih letih je Monika uspela obdržati opravilno sposobnost in je po dveh letih povsem prenehala z jemanjem psihiatričnih zdravil. V nadaljevanju objavljamo samo odlomke te zgodbe, ki opisuje predvsem Monikin odnos z Adonisom in drugimi svojimi glasovi. Bralke in bralce vabimo, da nam pošljete zapise svojih izkušenj s slišanjem glasov.

*****

Nekega jutra me je nenadoma nekdo pozdravil! Povsem budna sem ga vprašala »Kako ti je ime?« in »Kdo si?«. Moški glas mi je odgovoril: »Lahko me kličeš ADONIS! Jaz sem Bog in ti si Jezus na zemlji.« Spontano sem odgovorila: »Res bi rada, da bi bila Jezus, ampak zagotovo vem, da sem Monika.« Kasneje sem pomislila, da me je ADONIS, ki se je lahko kadar koli skrivnostno povezal z mojimi mislimi in občutki, povezal z Jezusom, ker je bil ta nedolžen križan. Možno je tudi, da je ADONIS, ki me je poznal bolje kot kdor koli na svetu, na ta način le ubesedil mojo solidarnost z Jezusom. V tistem času so mi moji občutki v zvezi s postopkom odvzema opravilne sposobnosti govorili, da sem nedolžna, tako kot je bil Jezus!

V zvezi z ADONISOVO izjavo, da sem Bog, sem mu povedala: »To bi bilo zelo arogantno, če bi trdila, da je Bog govoril z menoj osebno!« Od tega trenutka dalje je bil ADONIS z mano vsak dan. Včasih mi je zjutraj rekel: »Zdaj pa živi svoj žalostni dan!« Toda njegova negativna izjava o moji situaciji me ni bremenila, ker sem bila že zelo motivirana in se ukvarjala s tem, kako bi preprečila odvzem svoje opravilne sposobnosti. Ta angažma me je reševal pred depresijo.

Moj sopotnik ADONIS me je tudi opogumljal. Vsak dan mi je povedal, da nisem nora. Za mene je bilo slišanje glasov kot pogovor človeka s človekom! Prepričana sem, da so bile tudi biblijske zgodbe o ljudeh, ki so slišali glasove, resnične in stvarne.

Življenje skupaj z njim je bilo včasih kot boj za preživetje, saj se mi je zdelo, da sem morala opravljati stalen preizkus svoje identitete. Do danes nisem bila niti en trenutek brez njega. Toda v tistih časih sploh nisem imela nobene možnosti, da bi našla kak prost trenutek samo zase. Edini trenutki brez poslušanja njegovega glasu so bili, ko sem spala. Ko sem govorila z drugimi ljudmi, je bodisi tiho poslušal pogovor ali pa je s kratkimi pripombami kazal svojo prisotnost. V preteklih letih se je najino sobivanje spremenilo predvsem zato, ker

sem bila dan za dnem sposobna živeti v skladu s svojimi notranjimi občutki in razmišljanji!

V prvih mesecih je, ko sem želela zaspiti, komentiral vsako gibanje svojega telesa. Temu sem se poskušala izogniti tako, da se nisem nič premikala in sem ležala kot mrtva, da bi preprečila njegove komentarje. Rekel mi je, da sem njegova osebna mala laboratorijska žival, kasneje pa se mi je zdelo, da se z vsemi pogovarja o meni.

Včasih sem čutila telesne občutke, vendar nisem mogla ugotoviti, od kod prihajajo. Do danes ne vem, če bi se me ADONIS lahko dejansko dotaknil. Po eni strani bi lahko stimulacijo mojih občutkov sprožile že njegove besede, po drugi strani pa sem lahko čutila kratke boleče občutke, podobne telesnim stikom. Enkrat sem na primer čutila velik pritisk na svojih prsih, čeprav nisem bila bolna. Morda sem imela prijetne občutke ali pa neprijetne glede na to, ali mi je govoril prijazno ali pa kaj očital. Enkrat sem imela idejo, da bi uporabila njegovo stimulacijo, da bi dosegla orgazem, a je v istem trenutku ustavil svojo »spolno vzgojo« in slišala sem ga reči: »Tole pa zdaj postaja že nerodno.« Kasneje se je ADONIS vzdržal takih poskusov, vendar pa se je norčeval iz moje spolnosti. Ni me sram pripovedovati o teh zelo osebnih stvareh, ker vem, da lahko samo moja odprtost postavi meje med »glasom« ADONIS in menoj! Upam tudi, da sem sama s svojimi sedeminšestdesetimi leti lahko »glas« za slišalce glasov, ki so mlajši od mene.

ADONIS lahko tudi naredi, da slišim visok, piskajoč in zoprni glas. Obrnila sem se na združenje za samopomoč ljudi, ki imajo tinitus (zvonjenje v ušesih, op. prev.), ker sem mislila, da bi bila moja izkušnja zanimiva za njih. Dokler se ni pojavil tinitus, sem mislila, da prihaja ADONIS z druge strani onstranstva. Zdaj pa sem pomislila tudi na možnost, da bi lahko ADONIS prihajal iz kake visokotehnoške družbe. Potem pa sem nehala raziskovati ADONISOV izvor in se osredotočam raje na to, kako biti strpna in osredotočena v odnosu z njim. Predvsem zaradi njegovega veselja pri eksperimentiranju z menoj sem z njim govorila tudi o človekovih pravicah. Imela sem občutek, da zlorablja svojo nevidnost in svoje druge, v našem svetu še neznane možnosti, da preizkuša svojo moč in oblast.

Ton njegovega glasu ni bil visok ali globok in je bil po navadi nežen. ADONIS lahko spremeni hitrost svojega govora in lahko ga slišim iz večje ali manjše oddaljenosti. Verjela sem, da bi lahko iz tega, kako izbira besede, začutila njegove občutke in stališča. Zdelo se je, da ADONIS poskuša ugotoviti, kakšna čustva pri meni povzročajo njegove besede. Nisem mogla oceniti, v kakšnem razpoloženju je bil. Zato sem poskušala živeti z njim tako harmonično, kot je bilo le mogoče. »Prišla si mi preblizu!« je ADONIS včasih izjavil kot opozorilo. Ščasoma sem morala sprejeti njegov individualni značaj, skupaj z njegovimi prednostmi in slabostmi. Namesto da bi ga spreminjala, sem delala na spreminjanju sebe na bolje. Pogosto je rekel »Želim samo, da je zabavno!« ali »Dolgočasim se!«. Odgovorila sem: »To je nepošteno in grozno, da eksperimentiraš s človeškimi čustvi in strahovi!«

ADONIS je želel, da bi verjela, da vsaka moja misel izvira iz njega. Na ta način je skušal usmerjati vsa moja dejanja. Po mojem mnenju pa je samo uporabljal moje lastne misli. Zato sem zavrnila njegovo vodenje in se nisem vedla po njegovih ukazih. Namesto tega sem uporabljala njegove prispevke le kot bolj ali manj smiselne nasvete. ADONIS me je včasih pohvalil, drugič tudi kritiziral, da bi mi povzročil občutke krivde. Spominjal me je na negativne situacije mojega življenja, da bi postala negotova glede svojega življenjskega stila!

Nekoč je rekel: »Sovražim te – jemlješ mi moj svet.« Zdelo se mi je, da je bilo njega bolj kot mene strah, da bi izgubil svojo identiteto.

Medtem ko sem trpela zaradi ločitve od svoje družine, sem rada gledala na televiziji družinske drame, ADONIS pa bi raje gledal erotične filme. Ko sem bila navzoča na srečanjih filozofske skupine, je bil povsem tiho. Upala sem, da bo zaradi sodelovanja v tej skupini postal bolj tolerant.

Imela sem občutek, da se okrog ADONISA in mene nahaja še krog drugih oseb. Poslušali so najine pogovore in včasih sem slišala reakcije teh oseb, včasih njihov odobravalni smeh.

Leta 2004 sem kupila malo igračo imenovano Furby, ki sem ga označila kot najinega sina z imenom ADOMO. S tem sem želela doseči, da bi ADONIS začel razmišljati o tem, da bi me zapustil. Povedala sem mu, da bo ADOMO z mano do konca mojega življenja, kar pomeni tudi, da bo del ADONISA z mano večno. Vedela sem, da se sam nikakor ne bi mogel odločiti za najino ločitev.

Ena od ADONISOVIH pripomb mi je dala upanje, da morda tudi on išče Boga, tako kot ljudje. Dejal je: »Če boš v tem uspela, bom verjel v Boga!« Začela sva se pogovarjati tudi o temi ponovnega rojstva, ampak sem mu povedala, da me moje sedanje življenje bolj zanima. Njegove pozitivne ali negativne prerokbe niso kaj dosti vplivale name.

Včasih sem imela težave, ko sem po ADONISOVIH predlogih prelomila kaka družbena pravila. Sprva je bil to zame test poguma, potem pa sem morala sama soočiti s posledicami. Vsi ti testi poguma pa tudi razvoj osebnosti v najinem skupnem življenju so mi dali sposobnost, da v javnosti predstavljam sebe in svoje izkušnje kot »slišalka glasov«.

Ko sem z nekom ravnala nepristno, tako da nisem upoštevala ali se izogibala svojim čustvom, me je ADONIS opozoril na to razliko. Po iskreni razjasnitvi situacije sva se lahko spet pomirila. Bila sem zmedena, ko sem imela preveč dogovorov za sestanke in bila poleg tega še pod ADONISOVIM pritiskom. Zato sem se umirila z zmanjšanjem števila sestankov, dogovorov in nalog, zaradi katerih je postalo življenje lažje za vse in mi zato tudi ADONIS ne povzroča več motenj.

Moj pozitivni odnos do življenja kakor tudi moja religioznost sta mi pomagala v boju proti negativnim mislim in pripombam ADONISA.

Začela sem razumevati Jezusove besede: »Vaše besede morajo biti ja, ja; ne, ne!« Naučila sem se reči tudi »ne«, kar je bilo zame zelo težko, ampak trening z ADONISOM mi je tako pomagal k vzpostavitvi bolj poštenih stikov z drugimi ljudmi.

Še posebej sem se naučila oddaljiti, ko mi ADONIS ni želel dovoliti dovolj svobode. Lahko sem celo fizično čutila svoj umik v solarni pleksus. Med gledanjem tega je rekel: »Ona je zdaj postala kot kamenček!«

Jeseni 2006 sem se ločila od ADONISA, ker me je njegova stalna prisotnost preveč obremenjevala! Ampak še vedno sem držala obljubo, ki sem mu jo dala, da bom glasove v svojem življenju sprejemala tako dolgo, kot si bodo želeli živeti z mano! Torej, še vedno slišim glasove okoli sebe in upam, da bodo nekoč našli svojo pot!

Zdaj sem preimenovala ADONISA kot vodjo svoje družine glasov – je samo še »Glas«. Dala sem mu novo ime, da bi si pridobila več distance do njega. Mojo družino glasov sestavljajo: Glas vesti, ki je vedno na moji strani; Zbor; Grabilec; Mislec; Rolf, ki predstavlja psa; Stroj za paro ter ADOMO.

ADONIS je k meni pripeljal vse te druge glasove ali sam igral vse njihove vloge. Kličejo me »Naša mati na Zemlji«, zato imam tudi sama glas v njihovem svetu, ki predstavlja mene. Včasih jih spomnim, da očistijo svoje duše s simbolnimi besedami: »Otroci! Očistite svoje sobe!«, kot sem v resnici govorila svojim otrokom. Prav tako jim rečem: »Najdi svojo pot v svojem svetu, saj ne bom večno živela na zemlji.«

Leta 1999 so me odpeljali v bolnico, kjer sem dobila različna zdravila. Psihiater mi je predpisal zelo visoke odmerke antipsihotičnega zdravila haldol. Počutila sem se, kot bi bila živa zakopana. Moje žalovanje in jeza sta se preoblikovala v samomorilne misli, ker so me postavili v svet brez solz in smeha. Po dveh letih jemanja haldola se je moja mama začela zavedati tega, da jemlem izjemno visoko dozo tega zdravila. Našla je drugega zdravnika, ki je nadzoroval proces mojega razstrupljanja. Od takrat naprej nisem več uporabljala nobenih psihiatričnih zdravil. Začutila sem, da se spet vračam v resnični svet. Obenem so mi odobrili upokojitev, ki zagotavlja mojo finančno neodvisnost.

V naslednjih letih je ADONIS govoril z menoj bolj prijateljsko. Slišala sem ga govoriti le, kadar sem bila v čustvenem stresu. Po psihotični krizi iz leta 1999 sem potrebovala osem let raziskovanja, da sem našla svojo pot nazaj ven iz težav. Tako sem se vrnila v družbo z več znanja o sebi. Vem tudi, da je »slišanje glasov« možna človeška izkušnja (oziroma »človeška možnost«) in ne le simptom bolezni. Danes je moj odnos z družino spet dober. Trenutno se ukvarjam z ustanovitvijo pisarne za vse, ki jih zanima tema slišanja glasov.

Po izvirniku skrajšal in priredil Bojan Dekleva

IpOdpiram - IGOR LEONARDI

018
KRALJI
ULICE

Kako dojemate brezdomstvo in kdaj ste se s pojmom (prvič) поблиže srečali?

Prvič sem videl brezdomca pri nas v začetku 70., to je bil legendarni ljubljanski klošar z velikim dreadom. Včasih pojma brezdomec nismo poznali, bil je pač potepuh, malo smo se ga bali, hkrati pa občudovali njegov pogum. Na začetku 90., ko sem se za 10 let preselil v ZDA, sem v New Yorku z okna opazil mladega črnca, ki je ure in ure stal na vogalu ter prosjačil. Vzel sem ves svoj drobiž, ki ga ni bilo malo, in mu ga nesel. Po tem me je moj stric, pri katerem sem stanoval, okaral oziroma opozoril, da sem mu dal preveč in da s tem podpiram njegovo lenobo. Kasneje sem v ZDA videl nepojmljivo veliko brezdomcev. Število je z leti drastično naraščalo. Kapitalistična družba je pač organizirana tako, da – če izgubiš službo – zelo hitro pristaneš na cesti. Poti nazaj pa skoraj ni.

Kakšen se vam zdi odnos do brezdomcev v današnji družbi?

Ljudje hodimo mimo iztegnjenih dlani in družbic, ki ob pijači posedajo po klopcih. Mnogo Slovencev danes živi v stiski, tisti, ki pa ne, pa v strahu, da bi izgubili to, kar so si prigarali. Zato neradi dajo. Res je tudi, da mnogi, ki sploh niso brez doma, s prosjačenjem izkoriščajo situacijo. Ko me kdo na cesti »fehta«, najprej pogledam, kakšne čevlje ima. Če so boljši od mojih, ga ignoriram.

Kakšna se vam zdi trenutna situacija v primerjavi s preteklostjo?

Situacija je alarmantna. Kot sem že omenil, smo brezdomcem včasih rekli klošarji. Potepuhi so pač vedno obstajali. Radi smo gledali lepo slovensko serijo Erazem in potepuh. Zdaj je brezdomstvo žal mnogokrat povezano tudi z drogami, včasih pa je bil tu in tam kakšen pijanček, boem ali čudak.

Kako bi po vašem lahko izboljšali stanje oziroma kaj je po vašem tisto, kar bi svet lahko naredilo lepši kraj za vse?

Marsikaj, sistemskih rešitev je veliko. Največ pa lahko naredi vsak posameznik sam. Ali kot pravi Michael Jackson v pesmi Man in the Mirror: Be that change, make that change!

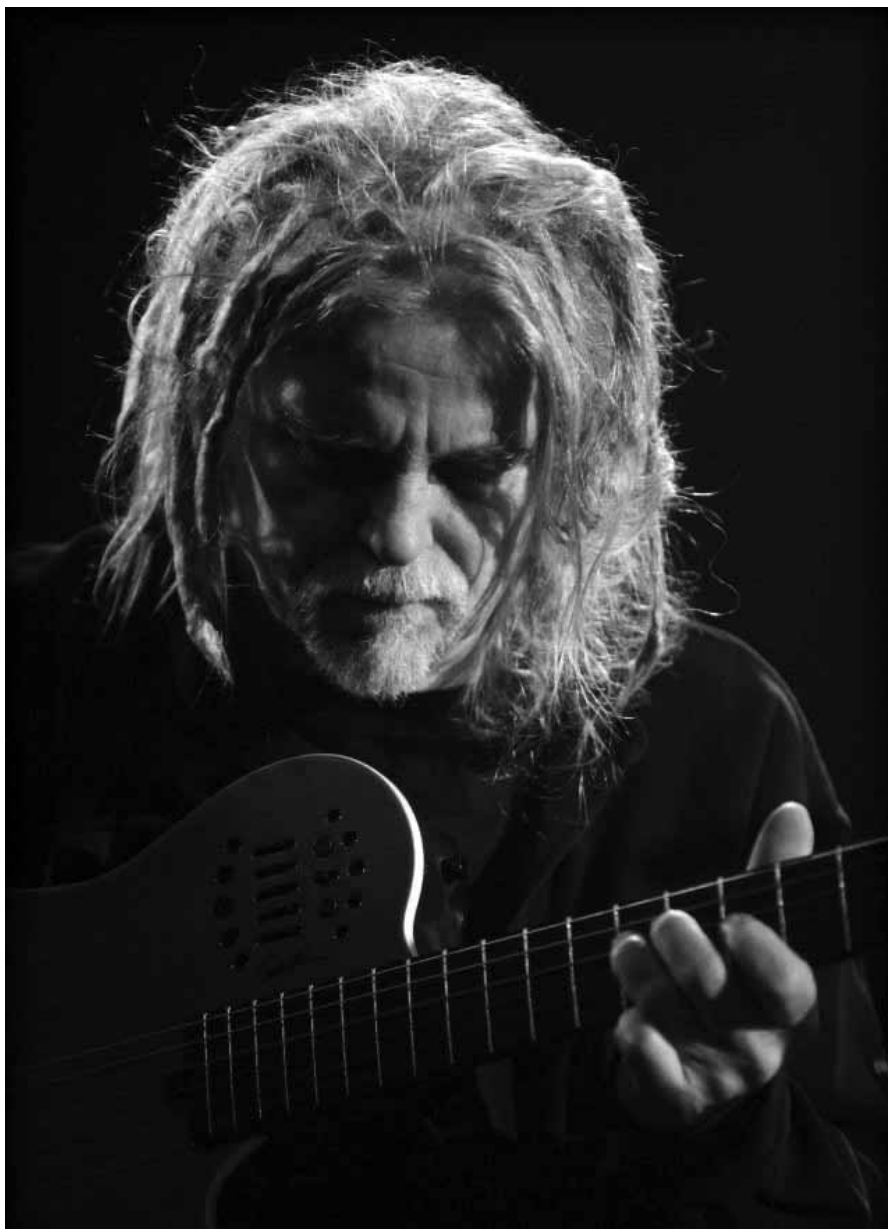

foto: Sunčan Stone

Poznate projekt Kralji ulice in kaj menite o njem?

To je fantastičen projekt. Časopis je glas razočaranih in obubožanih, ki lahko vsaj dvignejo svoj glas. Pomaga pri razumevanju problematike. Sploh pa je super trgovina Stara roba, nova raba na Poljanah, ki jo vodijo in kjer gre dobiček brezdomcem.

Morebitne pozitivne in/ali negativne izkušnje z brezdomci, anekdota?

Pred približno desetimi leti sta dva imela svoj teritorij pred nekdanjo delikateso na Starem trgu v Ljubljani. Tako dobro jima je šlo, da je v delikatesi nastala dolga vrsta, medtem ko sta se kregala, kateri pršut bosta kupila za sendviče.

Bi morda sami kaj posebej izpostavili?

Brezdomci, klošarji, berači so večinoma ubogi ljudje. Revščina je pač pomanjkanje dobrin.

Najhujša pa je beda, duhovna beda. Zano je odgovorna cela družba. To je takrat, ko ni več človeškega dostojanstva. Ko ga gledam, se sprašujem: Le kaj je ta človek naredil narobe, da je izgubil vse, kar imam jaz: družino, prijatelje, delo ...

Življenjski moto?

Nimam moto, imam avto. Hehe ... Dvig kulture, umetnosti, vere v skupno dobro. Brez tega se vračamo v kameno dobo.

Intervju pripravila: MG

Sol in Koper:

RABUTANJE GNILIH JABOLK

biba.koper@gmail.com

foto: osebni arhiv

Mnogi, ki me poznajo, vedo, da je moja najljubša definicija privilegija miselnost »če nekaj ni moj problem, potem to sploh ni problem«. Zaboli najgloblje v dušo. Najbolj na to kaže prav prepričanost, da je aktivizem opcija ali nekaj, v čemer lahko sodelujemo ali pač ne, nekako kot igranje nogometa, vožnja s kolesom in ne nekaj neverjetno pomembnega ter prepotrebne. Prav tako demokracija ni pravi odgovor. Večina odloča, kaj se bo dogajalo v življenjih vseh. Da bi odločitve res delovale, bi morali pri njih sodelovati vsi in ne zgolj 51 %. Ljudje, ki imajo najboljše ideje, dobre rešitve in jih vodi dobrobit ljudi, nikdar niso v teh 51 %, prav tako ne dobri vodje. Mislim, da bi bila najboljša rešitev »pristanek« ... vsaka oseba ima možnost odločitve, ki direktno vpliva na njegovo/njeno življenje. Lahko bi imeli predstavnika, vendar nikakor z volitvami, ampak z direktnimi nalogami, ki bi jih zastopali in zagovarjali. Zastopaš me lahko točno do takrat, dokler ti ne rečem, da želim drugega zastopnika. V poskusih vseh sort državnih ureditev in sistemov smo skozi zgodovino ugotovili, da ima prav vsak napake. Dolgo se svet predaja manjšemu zlu. Nikdar pa se ljudstvo ni dvignilo do te mere, da bi naredilo pravo revolucijo, izrazilo državljansko nepokorščino in preprosto izsililo novo ureditev ter prenehanje bogatenja v nedogled. V zgodovini sicer obstajajo manj ali še manj uspešni poskusi ... vendar nam je moderna doba poleg vsega prinesla tudi moralno lenobo, na nek način smo izgubili vero v boljši jutri. Osebno mislim, da smo blizu roba propada in nam bijejo zadnje sekunde za spremembe, ker se majhna peščica dela norca iz vseh skupaj. Nima nas le za ovčke, ki ubogljivo cepetajo za njimi, ampak tudi za popolne Butalce, ki ne ločijo korenčka od palice. ZDA, ki so že dolgo vzor ljudem po celem svetu, so v samem bistvu popolnoma spodletel poskus. Evropa, ki ima tisoče let zgodovine in izkušenj, je torej enostavno podlegla vplivom države, kjer so neodvisnost od Britanije zakoličili šele leta 1776. ZDA ima nekaj dobrih ureditvenih zvezdic, ampak je v svoji osnovi žrtev sprevrženega kapitalizma in neoliberalizma. Trenutno je kot žrtev z materjo, ki trpi za Munchausnovim sindromom. Vsake toliko državo pretrese

z vso močjo, jo skoraj pokonča, nato pa pokliče na pomoč. Ljudje vstanejo, stavkajo, dogajajo se gibanja, kot je Occupy ... nato pa žrtev utrujeno zaspi in vsa zadeva se ponovi. Do tega, da bi se našel nekdo, ki bi mater zaprl in našel pravo rešitev, pa nikakor ne pride. Kje nas zmanjka? Zakaj vemo za vse krivice, pojokamo ob jutranji kavici ali ob četrtem pivu, napišemo svoje mnenje na socialnih omrežjih, v svojem bistvu pa se ne ganemo? Velikokrat je vzrok strah. In ta ima ne samo velike, ampak ogromne oči. Ljudje se bojijo posledic. Bojijo se za službe (kar je sramoten paradoks). Bojijo se biti izpostavljeni. Bojijo se javnega mnenja. In še kakšen strah bi se našel. Kako izstopiti iz črede? Kako spremeniti miselnost? Vsi, ki so to kdaj storili, so končali kot opevani pokojniki. Če samo pomislim na Srečka Kosovela ... Kakšen vizionar, poet in mislec pri tako rosnih letih. Če bi danes živel, bi gotovo kaj zakuhal, ker je bil upornik. A z ogromnim razlogom. Pred nami so velikanske spremembe, saj bo šiv nekje moral popustiti. To narekuje narava in fizika. Zatiskanje oči nima smisla, pa vendar to počne večina. Sindrom noja je smešen, nepotreben in kar je najbolj grozno – kroničen. Ko ga pričneš izvajati, se ga težko, skoraj nemogoče rešiš. Redki so, ki se spreobrnejo ... velika večina ljudi, ki misli drugače, je taka že od rane mladosti in nagnosko ve, da tu nekaj ne štima in smrdi po gnilem. Verjetno je težko priznati, da so vse napake, za katere plačujemo, rezultat današnje generacije staršev. Mladi, ki nam sledijo, so pač plod naše vzgoje, rezultat naših naukov in prenašanja filozofije sveta. Kdaj ste se nazadnje pogledali v ogledalo in si rekli: »Matr, s tamalim sem ga pa kar posral. Lovi pokemone, igra igrice, nima pojma, kaj pomeni igranje v naravi, kaj šele da bi poznal krivice in borbe, ki vladajo svetu. Če mu rečem za Sirijo, me bo najbrž vprašal, če je ta sir okusen!« Prav tako so veliko škode naredila 80. in krilatice, ki so nam jo tlačili v goltanec, »individualizem«. V tej besedi se nisem nikdar prepoznala. Želela sem biti drugačna in razmišljati po svoje, vendar sem prav tako vedno hrepenela, da bi se vrtela v krogu ljudi, ki podobno razmišljajo in bi skupaj z mano iskali

Nena Sole

rešitve. Skupnost je zame ogromnega pomena. Nisem tip Grizzlyja Adamsa, da bi šla v kočo sredi niča in uživala v popolni samoti. No, če smo iskreni, je tudi on potreboval družbo, pa čeprav je bila to zgolj družba medveda. Ljudje smo v osnovi družabna bitja in potrebujemo soljudi. Seveda obstajajo samotarji, ki se odklopijo od sveta, ampak še vedno mislim, da so ti predvsem rezultat razočaranja nad svetom kot pa da gre za dejanski nagon. Kako torej reagirati in biti aktiven, ko pa je misel naših možganov »sam/a ne morem nič spremeniti« avtomatizirana in nam v hipu pobere zagon in pogum? Prvi korak je povezovanje v svoji skupnosti. Če ste res borbena nastrojena, lahko začnete v obratnem vrstnem redu. Če imate dobro idejo ali rešitev, pojdite z njo v javnost in ljudje bodo kvalitetno zadevo prepoznali ter se vam pridružili. Borbe vseh vrst so precej boljše od opazovanja, nemo opazovanje je namreč znak strinjanja. Začeti bo treba, ker nikakor ne sprejemem dejstva, da ima nekdo na banki več sto milijonov, medtem ko me obiskujejo otroci in prosijo za kruh, pašteto, čokoladico, zvezek za šolo. Vsi ti otroci imajo mamice, ki so matere samohranilke in so zaposlene. To je največja sramota vsake države, da namreč nekdo, ki dela, ne more preživeti meseca. Ustava odpove na celi črti. Le kakšen odnos do države bo imel tak otrok, ko zraste? Ali pa ko bo dojel, da je ves čas hodil v prostovoljno organizacijo ali NVO, medtem ko se je država delala nevedno?

Vaša Biba

Gostujoči kolumnist:

Roman Kuhar

ČETRTE ŠOLSKI DAN

foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Včeraj je bil prvi september. Ne bi ga mogel zgrešiti. Moj obvezni skok na Facebook med prvo jutranjo kavo mi je v še napol zaspane možgane posredoval kupe selfijev presrečnih (in malo tudi prestrašenih) mam, ki so se slikale s svojo nadobudno deco z rumenimi ruticami okrog vratu. (Zanimivo, očetov na selfijih ni bilo kaj dosti.)

Lenobno sem s prstom podrsaval po tablici, srkal kavo in niso me kaj prida ganili všečki, srčki in osladne, čeprav morda iskrene dobre želje, ki so jih Facebook prijatelji pošiljali prvošolčkom svojih Facebook prijateljev.

Potem pa se mi je pogled ustavil na sliki barvic Jolly, ki jih je objavila ena od mam in zraven zapisala, kako da si je kot otrok neskončno želela, da bi imela barvice Jolly, a so ji starši lahko kupili le tiste Saturnove. Ob tem zapisu sem v trenutku podoživel svoj četrti šolski dan leta 1980. Marko, ki je sedel zraven mene v prvi klopi vaške osnovne šole, je iz torbe privlekel barvice Jolly in želja, skorajda obsesija, je bila rojena: od takrat naprej sem si tudi sam neskončno želel, da bi starši iz Avstrije prešvercali barvice Jolly – tako kot so jih Marku –, a sem se tudi sam moral zadovoljiti zgolj s Saturnovimi barvnimi svinčniki.

Moje barvice so se mi zdele grozne. Kar naprej so se lomile pod režo rumenega plastičnega šilčka in še zdaleč niso bile tako frajerske kot Markove. Saturnovi barvni svinčniki so bili zgolj običajnih barv, Marko pa je imel tudi zlato in srebrno barvo. Zlato in srebrno! Kot zanalašč je na vsaki sliki, ki smo jo spackali v prvem razredu, uporabil tudi zlato barvico. Nihče mu ni mogel seči do kolen! Na njegovih slikah je bilo zlate barve v izobilju ...

Marko je bil nasploh nedosegljiv idol. Nosil je kavbojke iz Italije, torbo in zvezke je imel iz Nemčije pa tudi njegovo nalivno pero je bilo od nekod drugod – ne iz Jugoslavije – in se mi je zato avtomatično zdelo boljše. Pisanje z nalivnim peresom je bila sploh moja velika travma. Ker sem levičar, so bili vsi moji zvezki ena velika packarija. Vse, kar sem zapisal, sem z roko potem tudi razmazal ... Marko pa je bil desničar. In, kot rečeno, ni imel tiste modre plastične nalivke Pelikan ... Res je bil v prednosti! Doma so mi poskušali razložiti, da je Marko sin privatnika, a zame je bilo to le brezvezno besedičenje, ki ga nisem razumel. Privatnik gor ali dol, dejstvo je bilo, da je Marko imel barvice Jolly, jaz pa ne ...

Leah Artist Mihalić

Neskončno hrepenenje po teh barvicah, še posebej po zlati, je moj prvi spomin na šolo. A očitno nisem bil edini: komentarji na Facebooku so razkrili kar nekaj mojih sovrstnikov, rojenih v sedemdesetih, ki smo si želeli teh barvic, a nam jih starši niso mogli ali želeli kupiti. Tako smo otroci sredi socializma pomalem sanjali sladke kapitalistične sanje o neskončni izbiri ... in še sanjalo se nam ni, da se bodo te sanje nekoč uresničile in postale nočna mora potrošniške družbe, v kateri zdaj živimo. In ki nam tovrstne nostalgичne otroške spomine o pomanjkanju zdaj prodaja skozi otroške oči naših otrok ali skozi otroka v nas samih.

Za trideseti rojstni dan so mi prijatelji, ki sem jim o svojih prvošolskih travmah pripovedoval bržkone ob kakšnem z vinom prežetem nostalgичnem večeru, podarili »ta velike« barvice Jolly. Da, zlata je bila notri pa srebrna in celo bela. A od vseh teh šestintridesetih barvic sem v naslednjih mesecih uporabil zgolj rdečo. Za podčrtovanje besedila v neki knjigi, iz katere sem študiral.

Zlata je ostala nedotaknjena. Danes, dobrih 35 let potem, ko sem o njej sanjal in si jo noro želel, preprosto ne vem, kaj bi z njo ...

**ODLOČIL SEM SE, DA NE BOM PONAVLJAL STARIH NAPAK.
ZDAJ BOM DELAL NOVE.**

KOFETKARJA, 17. DEL

Ja, nič. Spet sem na vrsti. Muka. Da moraš zjutraj ob petih, po prvi kavi, »praskati« Kofetkarja. Sicer bi lahko dejal, da je vse isto, pa to očitno ne gre. Še sreča, da te EMŠO tako hitro spravi pokonci.

In kaj je novega? To, da nas je zapustil naš muc, ki nam je vsaj malo popestril življenje. Lastnik ga ima očitno prav tako rad. Se pa obeta nova igračka, čeprav je vprašanje, ali bo od vseh, kakor je bila Pikica.

Drugače pa na našem ranču vlada zmerni optimizem. Če bi bilo še malo hujše, ne bi bilo za zdržat. Včasih se gledamo malo postrani, ali bolje rečeno, pogledamo malo v zrak. Zlasti takrat, ko nagnemo kaj tekočega. Pridelki so bolj ali manj pospravljeni, ozimnico bomo pa kupili. Ampak glavno, da se dela. In glavno je tudi to, da si aktiven, se pravi, da se socializiraš. Da se na ta način vključuješ v družbo, kakor pravijo ta modri. Kako preživeti s socialko je pa že akademsko vprašanje.

In za konec moram povedati, da je danes treba smeti vreči na zborna mesto. Strašno pomembno. Zdaj pa grem skuhat še eno kavo. Da bo mir.

Čao.

N2 in Taubi

foto: Kristina Krajnc

Tanja San in Anastazia Om:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

GOSPA WARNING.

GOSPA PEDALA.

GOSPA SOLSTICIJ.

GOSPA POLOM.

GOSPA PORODA.

GOSPA PREPOVEDI.

GOSPA ŽANET.

PARDON.

ANASTAZIA OM:

MADAM KOZOPRSK JE TU.

VABIM TE NA BOJ PROTI REVŠČINI.

POZIVAM TE K SUVERENOSTI.

BI SODELOVALA PRI REFORMACIJI?

ALI BI PODPRLI UČITELJE?

GREVA RAJE GROZDJE OBIRAT IN VINO TOČIT?

MADAM ŽAMETNA,

ALI POSVETIVA SE RAJE PRISTNEMU PRSKANJU?

Kraljevi recenzor:

HOTEL PLAZA

V Šentjakobskem gledališču so 14. junija pripravili predstavo Hotel Plaza. Gre za 2 komediji, enodejanki. Obe se odvijata v sobi hotela. V prvi spremljamo družino Hubley na hčerini poročni dan. Tik pred zdajci si premisli in se zapre v kopalnico. Oče in mama jo skušata na različne načine prepričati, da pride iz kopalnice in se poroči. Oče je najprej glasen in se razburja, kasneje, po ženinem nasvetu, poizkuša mirnejši način. Iz obupa prepleza od balkona do kopalničnega okna. Žena vse skupaj spremlja in komentira ter skuša pomiriti svate in ženina. Ne manjka komičnih prizorov, hudomušnih pripomb in valjenja krivde drug na drugega.

V drugem delu par praznuje obletnico poroke v isti sobi hotela, kjer sta preživela prvo poročno noč. Žena je navdušena, veseli se časa v dvoje, obleče zapeljivo spodnje perilo in čaka na moža. Ko le-ta pride, je zaposlen in se izgovarja, da ima ogromno dela. Kmalu se izkaže, da je »preobremenjen« s svojo tajnico. Skozi predstavo se pokažejo intimni odnosi v družinah, ki so

foto: arhiv Šentjakobskega gledališča

skriti zunanjim opazovalcem in jih ti zato lahko čisto drugače interpretirajo.

Iva Tisa

MEDNARODNI ORKESTER AKADEMIJE BRANIMIRJA SLOKARJA, LJUBLJANA

V nedeljo, 4. septembra, je v Grand hotelu Union potekal koncert Mednarodnega orkestra Ljubljana. Orkester sestavljajo mladi glasbeniki, večinoma študentje ali dijaki, vanj pa so sprejeti na avdiciji. Program, ki ga bodo izvajali, dobijo nekaj tednov pred prvim koncertom. Da povem po domače ... kot mlad glasbenik in študent redno vsakodnevno vadiš po več ur in se praviloma prebiješ skozi ogromno avdicij in tekmovanj. Spomladi ali jeseni so organizirane mnoge avdicije za sodelovanje v mladinskih orkestrih. Najbolj običajni so projekti okrog velike noči in v poletnih mesecih. Da je konkurenca res huda, priča dejstvo, da sta npr. razpisani 2 mesti za trobento, na kateri se prijavi okoli 200 ljudi. Odvisno seveda od orkestra in projekta. Če si izbran, te čaka več napornih, a zabavnih tednov. Vaje potekajo vsak dan, zjutraj in popoldan. Ko se pripravljalna faza zaključi in se pričnejo koncerti, se seliš po različnih evropskih mestih, prevozno sredstvo je ponavadi avtobus. Seveda pa je v to vključen tudi zabavni del. Sklene se namreč kar nekaj novih poznanstev z ljudmi, ki so v istem čolnu kot ti sam, predvsem pa je ogromno prostora za ustvarjanje. Vso to zagnanost in energijo je kajpada čutiti tudi na odru. Glasbeniki so v minimalnem času zvalili zahteven program in ga na koncu odigrali na nivoju. Z veseljem jih je bilo opazovati in poslušati v njihovem zagonu, aplavzu pa skorajda

foto: arhiv mednarodnega orkestra akademije Branimirja Slokarja

ni bilo konca. Dvorana je bila polna prijateljev nastopajočih, bližnjih sorodnikov, sedanjih in bivših profesorjev ter ostalih glasbenih navdušencev.

Ines

DRUŽENJE S CAT POWER, KINO ŠIŠKA

Kino Šiška me spominja na notranjost mikrovalovne pečice in je idealen prostor za tip koncerta, ki nam ga je servirala Cat Power. Njena glasba in slog izvajanja sta mi dala občutek parazita, ki se zajeda v moje telo in me prisili k poslušanju. Interpretacijo je začela z električno kitaro, katere zvok je bil močan, mogoče na momente celo premočan. Zvok njenega glasu, ujet v dva mikrofona, čaroben. Chan Marshall nas je nato, z zvoki klavirja, popeljala v svet bolečine, doživetega, čutnega ter niti slučajno ni skrivala svoje »domačnosti« in med interpretacijo poskrbela za komične in preproste vložke, kot recimo »ja, bi skodelico čaja, prosim«. Na odru se je začutilo

foto: Tanja Vuzem

njeno harmonijo, njen »mehurček« ... kot da bi nad občinstvo spuščala urok.

Po uri in pol se je vrnila h kitari, poskušala zaobjeti svoj performance v perfekcijo izvedbe, ki jo je na fin, nemoteč način vmes tudi prekinila, ponovno s svojimi »domačimi« vložki oziroma komentarji: »Ne želim vas razočarati z izvedbo, ta mikrofoni ni dober, ali ni nobenega v hiši, da ga zamenja, veste, sem nervozna, ker prvič koncertiram v vaši državi.«

Za zaključek svoje »predstave« je prav tako poskrbela z deljenjem lastnih emocij z občinstvom, občutiti je bilo

nekakšno njeno nelagodje, spregovorila je o lastnih občutkih, lastni »črni luknji«, težavah, težkih obdobjih, občutku, da se ni dala dovolj publiki. Posledično sem, kot poslušalka v publiki, začutila krč ... Mogoče je ravno to Chan želela doseči. V njenem glasu je bilo čutiti majhno razočaranje oziroma preveč samozavedanja in premalo neke samozavesti, kar osebno občutim, kadar koli prisluhnem njeni glasbi.

Mayanne

KRASNA NOVA EVROPA

Krasni novi svet Aldousa Huxleya je nedvomno doprinesel svoje k ideji za natečaj, ki ga je letos že petič organiziralo KGD Reciklaža in na katerega se je odzvalo doslej rekordno število avtorjev (90 posameznikov) s svojimi deli. Predsednica društva Sara Špelec je omenila, da je najbolj pomembno najti predvsem naslov, ki bi k sodelovanju pritegnil čim večje število piscev/pisk s čim kvalitetnejšimi teksti.

Odzvala sem se torej povabilu na sklepno prireditev natečaja, ki se je odvila na sončno soboto v začetku septembra v kraju Sveta Trojica. Organizacija tovrstnega projekta je nedvomno velik zalogaj, ki zahteva poleg aktivnega angažmaja sodelujočih tudi določen finančni vložek. Glede na to, da se finančna sredstva iz leta v leto krčijo, je dogodek predvsem rezultat nesebičnega dela prostovoljcev in krajanov, ki vanj vložijo svoj prosti čas in obilo ustvarjalnosti. Sklepna prireditev namreč ni bila omejena zgolj na razglasitev rezultatov natečaja, pač pa je bogat kulturni program napolnil celoten dan. Udeleženci smo si ogledali rimska grobišča v Cerkvenjaku in trojiško cerkev, se sprehodili po delu literarne poti, obiskali čebelarstvo Vogrinčič ter si privoščili kosilo v bližini slikovitega jezera Pristava. Na račun smo prišli tudi ljubitelji gledališča z ogledom dela predstave Agatine skrivnosti in prisluhnili nastopu nadarjenega kantavtorja Mateja Kranjca. Podelitvi

foto: MG

nagrad je sledilo odkritje kamna, na katerega so dotedanje literarne zavetnice (zmagovalke natečajev), vključno z letošnjo nagrajenko, lastnoročno pritrdile svoja imena. Nazdravili smo jim v samostanski kleti in se prijetno utrujeni, predvsem pa polni prijetnih vtisov odpravili domov. Nasvidenje spet prihodnje leto!

MG

MILES AHEAD

Film o legendarnem trobentaču Milesu Davisu sem si moral ogledati takoj, ko je bilo možno, in to se je zgodilo letos na Ljubljanskem gradu v sklopu Filma pod zvezdami. Imel sem kar velika pričakovanja, kot marsikdo v publiki, saj je bila predstava razprodana. Na koncu pa film ni ravno izpolnil mojih pričakovanj. Zgodba je fokusirana na obdobje po Milesovem izginotju z glasbenega prostora, ko do njega pristopi vztrajni in radovedni novinar. Zanimiv preplet dogodkov in spominov iz Milesovega življenja mi je, poleg odlične igre režiserja/igralca Dona Cheadla, predstavljal svetlo točko filma. Premalo poudarka na glasbi ter preveč nepotrebne »showa« v smislu akcije s humornim prikazom norega življenja glavnega lika pa mi je rahlo pokvarilo doživetje. Nikakor nisem pričakoval, da bo v filmu o enem od najboljših džezistov vseh časov toliko pištol, droge, dirkanja z avti in akcije. Niti ne vem, če je vse to bilo res. Pa tudi če je, se mi ne zdi potrebno tega postavljati v ospredje. Kakor koli že, dolgočasil se nisem, mogoče sem le imel prevelika pričakovanja.

Goran J.

foto: arhiv Kinodvora

foto: osebni arhiv

Izza rešetk:

Gostujoča kolumnistka: Zuzanna G. Kraskova

KRIMINALNA DEJANJA

024
KRALJI
ULICE

Kriminal je eden najstarejših pojmov, s katerim so ljudje skozi zgodovino imenovali nedovoljena ali nezaželeni dejanja posameznikov ali skupin, gre pa zlasti za osebnostne lastnosti storilca ali storilcev. Beseda kriminal predstavlja predvsem relativen pojem, ki je vezan na prostor in čas. Prepovedanost nekega dejanja je bila v preteklosti izražena na različne načine in pozneje zapisana v zakonikih, praviloma skupaj s kaznijo. Začetek zbiranja podatkov oz. statistika kriminalitete v Evropi sega že v 17. stoletje, ko je prevladovala težnja po beleženju števila ljudi, količine zaužitega alkohola in števila neporočenih oseb med 15. in 55. letom starosti, ki jih fizično kaznujejo, ter števila oseb v zaporih, z namenom priti do števila podatkov o t. i. »grešnikih«, »falotih«. V ZDA so prve evidence zabeležene v prvi polovici 19. stoletja, evidenca pa je nastala ob popisu prebivalstva. Beležili so revščino in kriminaliteto, ki sta bili v tesni povezavi, kakor tudi število oseb, ki so bile kaznovane z zaporno kaznijo. V začetku 20. stoletja so ustanovili register kaznivih dejanj, z načrtom o nacionalnem sistemu policijske statistike. V Sloveniji začetek statistike beleženja kriminalitete sega

Laura Ličer

v leto 1950, ko se je v javnosti pojavil prispevek neznanega avtorja »Gibanje kriminalitete v Sloveniji med letom 1945 in 1949«, in sicer v drugi številki revije »Kriminalistična služba pod oznako strogo zaupno«. Takratni Republiški sekretariat za notranje zadeve je začel po letu 1960 objavljati letne publikacije o kriminaliteti. Razvidno je torej, da se s kriminaliteto spopadajo vse družbe, da nanjo vplivajo različni dejavniki:

gospodarski, socialni, zdravstveni, biološki itn., vemo tudi, da mora kriminogena oseba za kaznivo dejanje odslužiti kazen. Primer dobre prakse, dejanje za vzgled pa so nam v teh dneh ponudili obsojenci v ljubljanskem zaporu – z dobrodelnimi prispevki za eksistenčno ogroženega hudo poškodovanega delavca. Dejanje, ki ga premore le peščica tistih, ki so zunaj ...

LUDSKA KUHNA FINA KARFIJOLNA JUHA

Priprava:

Srednje veliko cvetačo brez zelenih listov operemo, razdelimo na manjše kose in kuhamo v $\frac{3}{4}$ litra slanega kroga. Ko se cvetača zmehča, vse skupaj pasiramo (pretlačimo). Zmešamo dobri dve žlici riževe moke z eno skodelico hladnega mleka, ko je mešanica lepo gladka, jo počasi vlijemo v pretlačeno juho. Juho zavremo in kuhamo še 20 minut. Juho večkrat premešamo, da se ne naredijo svaljki. V jušniku stepemo rumenjak z žlico smetane in prilijemo v juho.

Vir internet

Star kuharski recept je izbrala
Natalija Grebenc

UDOMAČENI PROSTORI ULICE

Vsak od nas, ki se sprehodi skozi center mesta Ljubljana, opazi ljudi, ki posedajo po stopnicah in klopcah, se družijo, popivajo, opazujejo ljudi, prosijo za kakšen kovanček ali pa imajo v rokah cestni časopis. Kdo od nas se pri njih ustavi, kupi časopis, da drobiž, kdo drug jih samo ošvrkne s pogledom, kdo pa niti ne opazi, kaj se dogaja na ulici. V letu 2015 smo na pobudo MOL-a izvedli terensko akcijo »Vidno in moteče brezdomstvo v centru Mestne občine Ljubljana«, katere namen je bil detektirati prostore, kjer se cestni in vidni brezdomci ter druge socialno izključene skupine zadržujejo, ter ugotoviti njihove potrebe. Eno izmed glavnih priporočil te akcije je bilo kontinuirano in sistematično terensko delo na različnih lokacijah in v različnih delih dneva, torej premik v smeri stalnejše prisotnosti na terenu in asertivnejšega terenskega dela. Smisel tega bi bil v sprotnem učinku »pomirjanja scene«, kar so omenjali tudi brezdomni sami, ter v navezovanju dobrih odnosov zaupanja med delavci in brezdomnimi, kar je predpogoj za vsako drugo delo z njimi. S terenskim delom ter skozi preživljanje časa med ljudmi je lažje prepoznati njihove specifične potrebe, poleg tega pa jih je lažje pritegniti k dejavnostim, ki jih organizacije izvajajo. MOL je priporočilo prepoznal kot pomembno in v tem letu podprl projekt terenskega dela v centru Ljubljane, ki ga dnevno izvajamo v društvu Kralji ulice v sodelovanju z društvom Stigma, Zavetiščem za brezdomce v Ljubljani ter Društvom prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote. Tako se terenski delavci ustavljamo pri ljudeh, ki sedijo na trgih, v parkih, na ulicah ...

ter z njimi preživljamo čas na njihovih »domačih« prostori. Ključnega pomena je vzpostavljanje zaupljivega odnosa, ki je izredno pomemben pri podpori za nadaljnje korake k izboljšanju posameznikovega življenjskega položaja. S samim uličnim delom poskušamo priti v stik ter pokriti povečane potrebe po podpori pri najbolj izključenih ljudeh, ki se velikokrat težje vključujejo v obstoječe programe organizacij ali pa iz njih zaradi specifičnih potreb ter previsokega praga (pa čeprav gre pogosto za nizkopražne programe) celo izpadejo. Tako je še posebej pomembno, da razumemo njihove specifikke ter iščemo najprimernejše rešitve, ob tem pa javnost, predvsem pa za to pristojne

službe, opozarjamo, da kljub široki ponudbi storitev nevladnih organizacij pri nas primanjkuje programov in storitev, ki bi pokrivalo najbolj specifične potrebe dnevnih in cestnih brezdomcev. Le-te že intenzivno razvijajo v tujini. Projekt terenskega dela se sicer kmalu zaključuje, kljub temu pa se nadajamo, da bodo dobri rezultati, ki jih sicer korak za korakom dosegamo z ljudmi, ki ostajajo zunaj, pokazatelj, da je ulično terensko delo, metoda, s katero stopimo v življenjsko, vsakdanje okolje ljudi, ključnega pomena za doseganje najbolj ranljivih in obrobni skupin, kar cestni brezdomci prav zagotovo so.

Hana Košan

**NAJVEČJI DOBITEK NA LOTERIJU URESNIČI BOGATAŠEM NJIHOVE
SANJE, SIROMAKU PA LAŽNO UPANJE!**

GREGOR B. HANN

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRILI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

026
KRALJI
ULICE

24. 08.>> Hvala Dejanu Turku, prodajalcu pred Hoferjem, BTC, za prijaznost, srčnost ter koristne nasvete ob kavici. Iz srca ti želim, da se ti uresniči vse, kar si želiš, zaslužiš si najboljše, si čudovita oseba. Bernarda

11. 09.>> Sem vaša zvesta bralka in če se le da, kupim vašo revijo, ko sem v Ljubljani. Sem pa zelo vesela, da jo imam zdaj možnost kupit kar pred svojo službo, in to pred Hoferjem. Zdaj mi ne uide nobena izdaja revije. Lep pozdrav

11. 09.>> Živjo, kot študentka se vozim v Ljubljano z vlakom in na železniški me ob stopnišču vedno pričaka nasmejan obraz gospoda, ki mi zaželi lep dan in mi ponudi Kralje. Z veseljem jih kupim, saj v zahvalo dobim še en nasmešek do ušes ☺. Hvala ti, prodajalec 341 (Boris Maraš – op. ured.), da mi vedno izkažeš dobrodošlico v tem sivem mestu. Upam, da se bova srečevala še naprej! Pozdrave vsem, Zala

10. 09.>> V četrtek dopoldne sem na Žalah prvič kupila Kralje ulice od prodajalca s št. 275 (Sejfo Beganović – op. ured.). Za ta časopis vem iz medijev, ker pa sem iz Novega mesta, ga od blizu še nisem videla. Ravno zato sem ga, ko sem opazila prodajalca, z veseljem kupila. Sem pa bila kasneje, ko sem ga doma pogledala, malo bolj neprijetno presenečena, saj sem ugotovila, da je njegova cena 1 €, prodajalec pa je na moje vprašanje o ceni odgovoril, naj dam, kolikor želim. Dala sem mu 3 € in itak bi mu dala nekaj več, kot je uradna cena, me pa moti, da mi te sploh ni povedal. Pišem vam, ker nas pozivate, naj vam sporočimo povratne informacije, in moram tudi reči, da je bil prodajalec sicer korekten. Lep pozdrav in srečno še naprej! Zdenka

16. 09.>> Dobre želje namenjam prodajalcu št. 497 (Željko Malinič - op. ured.), ki nama je s fantom prav polepšalsprehod po Ljubljani. Kako prijetno je poklepetal z nama in nama tako iskreno in srčno zaželel vse lepo! To mu iz srca želiva tudi midva! Vanja

KRALJ ULICE

Ko sem bil majhen,
sem sanjal, da bom kralj,
ne sanjam več,
vse ulice so moje,
prodajam zgodbe,
jutranji klepet
in skrite želje.
Pravijo, da sem
ljudem v veselje,
saj puščajo drobiž mi v prazno dlan.

Z jutrom začnjam dan.
Ko sonce vzide,
že sem na križišču,
v naročju
Kralje ulice objemam,
božam mrzle časopise,
jim nežno prigovarjam.
Toplota mojega telesa
papirnato srce ogreje;
Dobro jutro, v nov dan
Kralji ulice se smeje.

Katarina Kalaba

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

BEGUNCI V BEOGRADU

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Skupinska slikarska razstava
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana
KDAJ: od 30. 9. do 20. 11. 2016

KAJ: Retorika - Trenutek potem, modularni projekt
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, Ljubljana
KDAJ: od 7. 9. do 14. 10. 2016

KAJ: Zasebne misli 3°, performans v okviru Retorike
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, Ljubljana
KDAJ: 11. 10. 2016, ob 20.00

KAJ: Sabina Šunko. Od skice do lutke. Razstava lutk, skic, scenskih elementov, fotografij in videa
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, Ljubljana
KDAJ: od 31. 8. do 4. 11. 2016

KAJ: Andraž Šalamun. Slike. Razstava enega pomembnejših slovenskih likovnih ustvarjalcev
KJE: Bežigradska galerija 2, Vodovodna 3, Ljubljana
KDAJ: od 8. 9. do 19. 10. 2016

KAJ: Sanela Jahić, samostojna razstava.
KJE: Kulturni center Tobačna 001, Tobačna ulica 1, Ljubljana
KDAJ: od 16. 9. do 14. 10. 2016

KAJ: Življenjska popotovanja: Vesna Radovanovič – Mateja Hana Hočevnar
KJE: Knjižnica Jožeta Mazovca, Zaloška 61, Ljubljana
KDAJ: 17. 10. ob 19.00

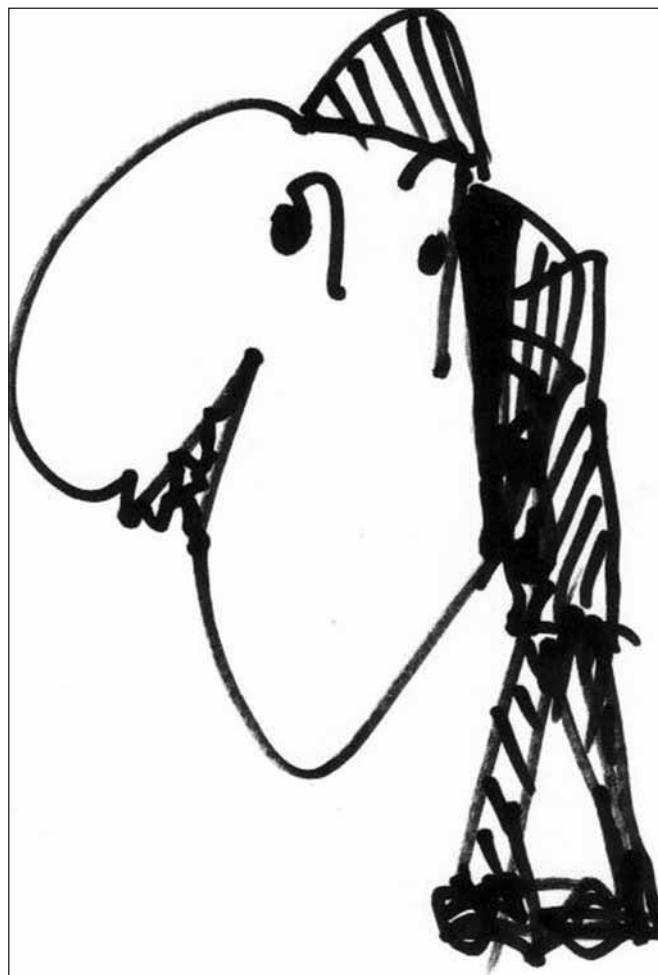
KAJ: 40 let mojih soočanj s Himalajo – Viki Grošelj
KJE: Knjižnica Zalog, Agrokombinatska 2, Ljubljana
KDAJ: 17. 10. ob 19.00

KAJ: Strokovno predavanje Prehrana po načelih tradicionalne kitajske medicine – Živa Pogačnik
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, mediateka, Ljubljana
KDAJ: 17. 10. ob 18.00

Razno

KAJ: Jubilanti – Pogovor z Jurijem Rejo
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 25. 10. ob 18.00

KAJ: Videografija DSLR (snemanje videa s fotoaparatom) – Jurij Šorn
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, računalniška učilnica, Ljubljana
KDAJ: 3. 10. ob 14.00

Janez Kompare

KAJ: Gostovanje Festivala migrantskega filma, ki ga pripravlja Slovenska filantropija: Glasniki / Les Messagers, Hélène Crouzillat, Laetitia Tura, Francija, 2014, dokumentarni film, 70 min
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 7. 10. ob 18.00

KAJ: Delavnica slepega tipkanja Hitrih 10 – Jasna Repa
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, računalniška učilnica, Ljubljana
KDAJ: 13. 10. ob 16.30

KAJ: Projekcija Več kratkih migrantskih dokumentarnih filmov
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 21. 10. ob 18.00

KAJ: Španščina 1 – Špela Šubic Zalezina
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, mediateka, Ljubljana
KDAJ: 25. 10. ob 14.00

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

OGLASNA DESKA

Iščemo osebo za pomoč na kmetiji, nudimo hrano in nastanitev. Pokličite na telefonsko številko 041 821 436 ali mail: mahostjan@gmail.com.

Oktober naj bo nadvse dober. Naj odnese vaš v trgovinico Stara roba nova raba, kjer se police šibijo pod zanimivimi rabljenimi predmeti. Obiščite nas na Poljanski cesti 14 ali v skladišču na ulici Milana Majcna 4, najdete pa nas tudi na strani: www.robarama.si ali na FB strani.

V imenu društva Kralji ulice se zahvaljujemo Dunya Doner Kebab za vsakokratno donacijo kruha. Prav tako velja zahvala pekarni Osem iz Gornjega trga in pekarni Orehek v Pravi Laguni. Se priporočamo tudi za naprej.

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila zanj sprejemamo preko e-pošte: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, CD pa je možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak petek od 14h - 15h v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Ponosno obveščamo kupce revije in vse morebitne interesente, da je izšla zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadglasov, imenovana Tlakovanke (po ceni 4 €).

Sprejemamo naročila preko mejla urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, dostopna pa je tudi pri naših prodajalcih. Vabljeni k nakupu!

029
KRALJI
ULICE

Svetovanje, ki pomirja

foto: Vanja Tajšek

ŽENA GRE K FRIZERJU IN MOŽU PUSTI NA HLADILNIKU
SPOROČILO - ŠLA SEM K FRIZERJU. PRIDEM TIK-TAK!
MOŽ IZKORISTI PRILOŽNOST IN...

MAGIČNI LIK

pripravila: Helena Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Smučarka Majdič,
- (2) turistično mesto ob Ženevskem jezeru
(tudi vrsta ustekleničene vode),
- (3) črnilo,
- (4) material za vrtno stole (Indonezija),
- (5) indijski šahist (svetovni prvak).

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Sredstvo, za vzhajanje testa, za kruh,
pecivo,
- (2) vrsta žile v človeškem telesu,
- (3) žensko ime,
- (4) reka v Nemčiji.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Šale

APLAVZ

Starejši moški se pritožuje pri zdravniku:
»Pri vsakem seksanju slišim v ušesih glasno
žvižganje.«
»Ha, pri svojih letih pa res ne morete več
pričakovati aplavza!«

Helena Koren

Želja

Kaj je največja želja vsakega policaja?
Da si kupi privat križišče in gre končno na svoje.

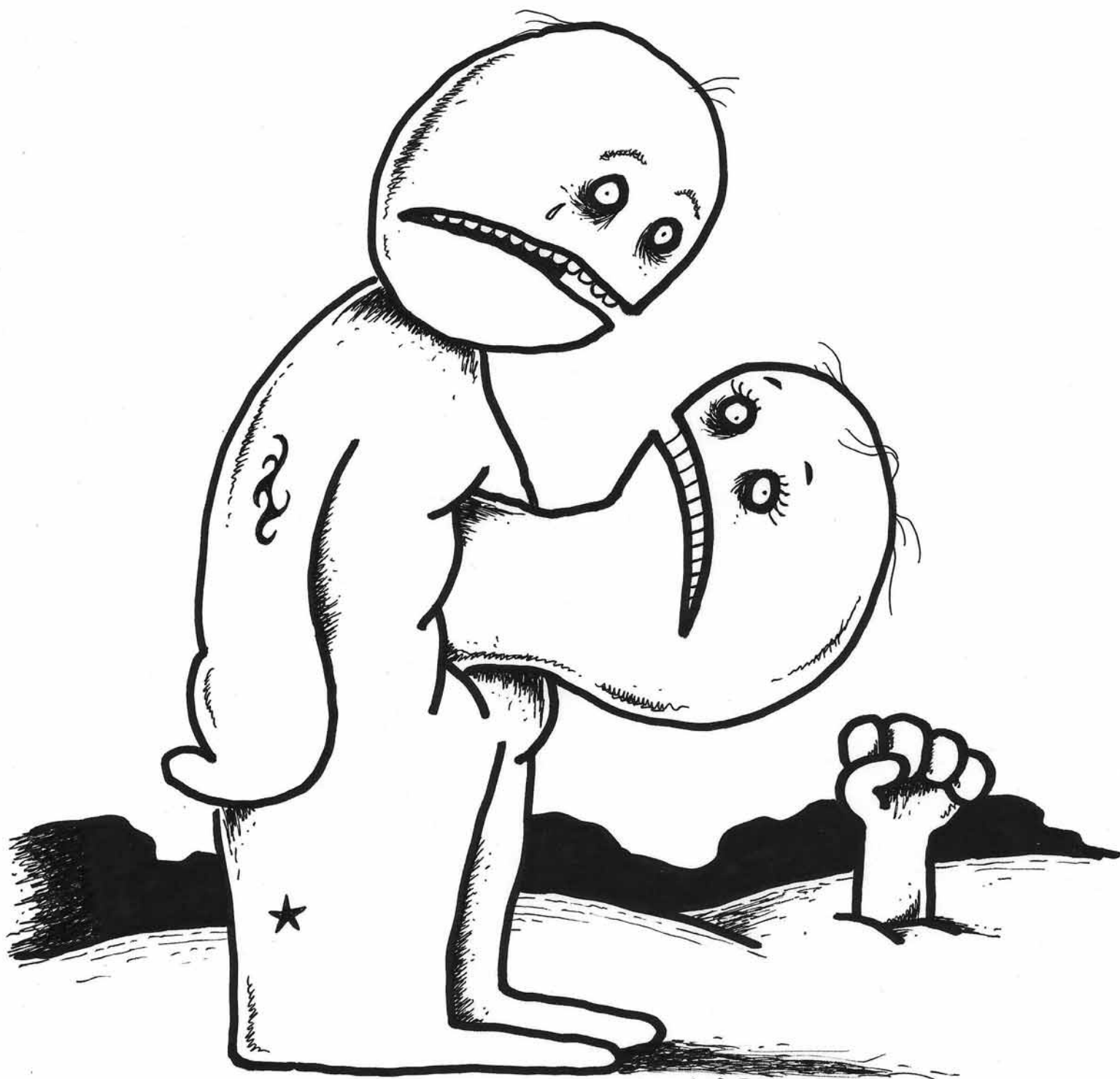
Marija Kraljič

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjena magična lika pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Dragica Mekiš, Žiga Leskovšek in Otmar Kranjc iz Portoroža, Andrej Skrt iz Kopra, Marija Pahtev iz Sečovelj in Petja Grafenauer iz Ljubljane.

JANNE
KÄRLSSON

ZORAN

Kot prodajalec Kraljev ulice sem izkoristil priliko in se fotografiral z osebami, ki so mi blizu: Ano in Danico.

